

ЖУРНАЛ ВИЗНАНО ПЕРЕМОЖЦЕМ КОНКУРСУ "СВІТОЧ ПРИДНІПРОВ'Я"

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ЩОМІСЯЧНИК

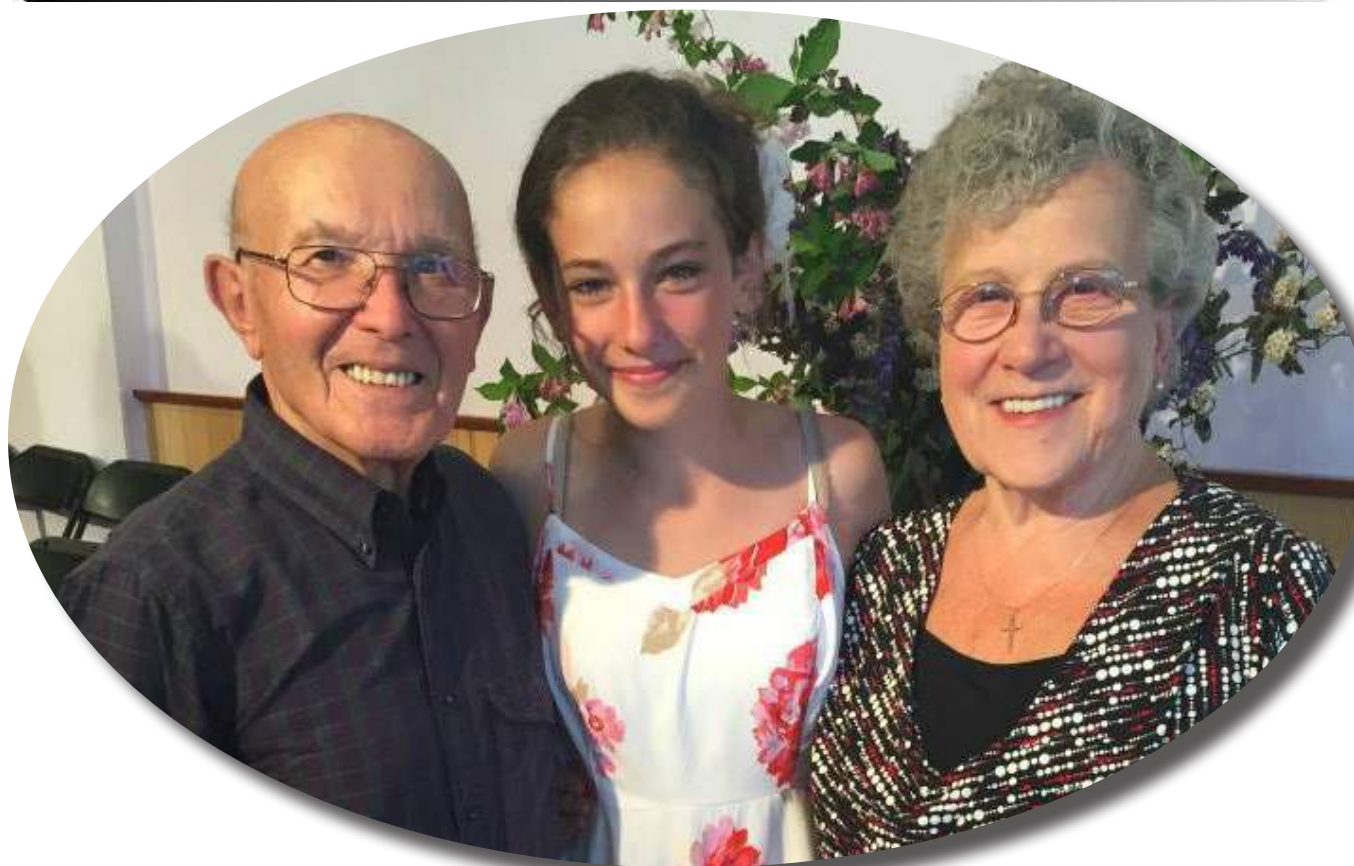
ВИХОДИТЬ З ЛИПНЯ 1991 р.

БОРИСТЕН

2019 рік

№ 02(331)

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ, ПУБЛІЦИСТИЧНИЙ
ТА НАУКОВО-ПОПУЛЯРНИЙ ЩОМІСЯЧНИК

"ВАСИЛЬ БИСТРЯНИК: Історія однієї долі, або як народжується пляшка" – так називається матеріал вміщений в цьому номері. Він розповідає про унікальний винахід американського українця, пов'язаний з виробництвом скляної тари. А так само про долю самого раціоналізатора, якому через сталінський тоталітаризм довелося по Другій Світовій війні полишити рідну землю.

На світлині Василь Бистряник разом з онучкою Фіоною та дружиною Дарією.

“У всіх народів мова – це засіб спілкування, у нас це – фактор відчуження. Не інтелектуальне надбання століть, не код порозуміння, не першоелемент літератури, а з важкої руки Імперії ще й досі для багатьох – це ознака націоналізму, сепаратизму, причина конфліктів і моральних травм. Людина розмовляє рідною мовою, а на неї озирються...”

“Нації вмирають не від інфаркту, спочатку в них відбирають мову”

Ліна Костенко

«Бористен (Борисфен)» – незалежний і недержавний український науково-популярний щомісячник, який висвітлює наукові, культурні, соціальні, історичні події. Видавцем і засновником часопису є Дніпровська міська громадська організація «Товариство шанувальників журналу „Бористен“», голова правління письменник і видавець Фідель Сухоніс. Видавець: Дніпровська міська громадська організація «Товариство шанувальників журналу „Бористен“», Дніпровський Національний Університет імені О.Гончара

Серія КВ, реєстр. номер 16084-4556 ПР. Рік видання двадцять перший. Постановою президії ВАК України від 9 квітня 2008 року за № 1-05/4 журнал внесено до переліку наукових фахових видань України, у яких можуть публікуватись основні результати дисертаційних робіт з історії, філології, політичних наук, мистецтва та культурології.

Редакція не завжди поділяє думку авторів і не несе відповідальності за недостовірність опублікованих даних. Редакція не несе відповідальності перед авторами і/або третіми особами і організаціями за можливу шкоду, нанесену публікацією статті. Редакція має право скоротити матеріал без згоди автора. Редакція сплачує гонорари тільки за матеріали, які замовлені авторами.

Адреса журналу «Бористен»: Адреса редакції а/с № 791, 49008 м. Дніпро, Україна
Телефон: (050) 340 - 28 - 27
e-mail: fidelsukhonis@gmail.com

Представництва редакції:

У Києві: Олег Черногуз, тел: (067)2555026
У США: Bahriany Foundation, Inc. 19669 Villa Rosa Loop, Fort Myers, FL 33967, USA
3 релігійних справ у США та Канаді: Mr. V. Babanskyj, 74 Oakrige, Watchung, N.J. 07069, USA;
У Румунії: Ritco Virgil STR. 1 Decembrie 7. Bloc 19 Sc B. Ap. 8 8885 Macin Jud. Tulcea Romania;
У Бразилії: Wira Selanski, Rua General Glicerio, 400 apt.701, 22245-120 Rio de Janeiro, RJ Brazil, Telefax (00-55-21) 2556-5517
У Ізраїлі: Svitlana Glaz, Arie Rubin, 18\I, Lod, Israel
У Польщі: Juri Hawryluk, skr. poczt. 55, 17 – 100 Bielsk Podlaski, Polska
У США: Raisa Chejlyk. 45 Mountaine Ave. Warren.N.J.07059

Електронні версії журналу borysten.com.ua

Долучайтесь до нас у соцмережі

[facebook.com/borysteninfo](https://www.facebook.com/borysteninfo)

Верстка/дизайн журналу „CatArt”

Видавець ФОП Озеров Г.В. м.Харків, вул. Університетська, 3\9 Свідоцтво про державну

реєстрацію № 818604 від 2.03.2000

Папір офсетний. Друк цифровий. Щомісячник, наклад: 1500 примірників

ЗМІСТ

Стор. 1	Відзнаку трендмейкера присуджено трендмейкера присуджено
Стор. 2	Ми не забули....
Стор.3	Круглий стіл
Стор.4-5	3 перших відгуків на імпрезу
Стор.6-7	Х.С.
Стор 8-9	ЗБЕРІГАЙМО ЧИСТОТУ РІДНОЇ МОВИ
Стор.10	Для Святішого Патріарха Філарета
Стор.11	Піонерам – Українцям
Стор.12-13	Подяка і враження з роману “СОБОР”
Стор.14	Свято Соборності над Збручем
Стор.15-18	СХАМЕНІТЬСЯ,БУДЬТЕ ЛЮДЕ...
Стор.19-	ВАСИЛЬ БИСТРЯНИК: ІСТОРІЯ ОДНІЄЇ ДОЛІ АБО ЯК НАРОДЖУЄТЬСЯ ПЛЯШКА
Стор.20-23	ІНФОРМАЦІЙНА ВІЙНА
Стор.24-36	І ВИБІР БЕЗ ПРАВА ВИБОРУ Треба повернути громадянам України право мати в реєстраційних документах запис про національність. Звернення Григорія Омельченка

Відзнаку трендмейкера присуджено письменнику, тележурналісту, видавцю, шеф-редактору журналу «Бористен»

Фіделю Сухоносу

Редактор журналу “Бористен” Фідель Сухоніс увійшов у топ-100 блогерів і трендмейкерів Дніпропетровської області. Вітаємо!

Долучайтесь до нас у соцмережі
facebook.com/borysteninfo

Ще більше цікавої та актуальної інформації на нашому сайті
borysten.com.ua

Ми не забули....

Річниця трагічних подій на Майдані.

Гагик Нігоян прийшов з величезним букетом червоних троянд до єдиного сина, який першим віддав своє життя за свободу і гідність під час кривавих подій на Майдані. Сергій Нігоян ч похований в рідному селі Березнуватівка Солонянського району Дніпропетровської області, але батько не міг не приїхати в Дніпро, де пам'ять сина увіchnили на стелі Героїв

«Добрі справи «Бористену»

Круглий стіл

"Круглий стіл" на тему "Голодомор, Голокост:уроки історії" в Українському інституті вивчення голокосту "Ткума", який ініціював "Бористен" залишив здебільшого лише позитивні враження. Хочеться ще раз подякувати господарям заходу за гостиність і добру організацію, а учасникам за небайдужість. Особисто я з приємністю переконався у значному потенціалі наших істориків-дніпровців, а так само в активності окремих представників громадськості. На загал, зібралися одностайні. Однак, це не завадило жвавій дискусії. А ще наочно можна було побачити що Україна держава громадянами, якої відчують себе представники різних національностей. Зокрема, про це свідчив емоційний та яскравий виступ Ельдара Тагієва - одного з лідерів азербайджанської громади Дніпра, котрий завітав на імпрезу разом з членами свого згромадження. Фідель Сухоніс, шеф-редактор журналу «Бористен»

Український Інститут вивчення Голокосту «Ткума»
 Всеукраїнський щомісячник «Бористен»
 Історичний факультет ДНУ ім. О. Гончара
 запрошують

11
 лютого
13:00

**«ГОЛОДОМОР, ГОЛОКОСТ:
 УРОКИ ІСТОРІЇ»**

Круглий стіл за участі істориків,
 журналістів, громадських
 активістів

З перших відгуків на імпрезу

"ІСТОРИЧНІ УРОКИ ГОЛОДОМОРУ І ГОЛОКОСТУ": КРУГЛИЙ СТІЛ на таку тему в інституті "Ткума" провели д-р Денис Шаталов і п. Фідель Сухоніс. Насправді стіл виявився не круглим, а прямокутним; висловлені думки - не завжди "гладкими"; виступи - не у всіх політкоректними. Але ж на то й потрібно обмінюватися думками, і не тільки "до певних дат". Блискучу презентацію зробила Ірина Рева: вона представила матеріали опитування українських білців, які мають певну мотивацію ризикувати життям за Україну на фронті; і мають певні родинні спомини про Голодомор, про те, що не має повторитись. А ще відбулась дискусія щодо вірмено-азербайджанського конфлікту. Дискусія про історичні міфи і комплекси віктимності, про національний егоїзм і про подвиг Праведників... І це важливо для всіх нас. І важливо, що після дискусії ми відчували більшу духовну близькість одне до одного. Круглий стіл був організований у рамках спільного проекту інституту "Ткума" і Яд Вашем "Вивчення Голокосту в Україні для формування атмосфери толерантності".

**Ігор Щупак, директор
у музеї "Память
єврейського народу
и Холокост в Украине"**

Ситуація в Україні, викликана агресивними діями керівництва сучасної Росії починаючи з лютого 2014 р., серйозним чином впливає на свідомість наших громадян, і виступає серйозним стимулюючим фактором звернення до історії, до з'ясування витоків та причин такої брутальної поведінки цієї держави.

Абсолютно погоджуючись зі сказаним попередніми виступаючими, в цьому контексті хочу зупинитися на політиці комуністичної влади кінця 1920-х - поч. 1930-х рр. на селі та її наслідках для всього населення України у контексті сьогодення.

Як ми всі знаємо, на південні степові українські території, починаючи з другої половини ХУІІІ ст., після окупації Росією земель Запорізької Січі та Кримського ханства з його територіями на материковій частині (це тепер Одеська, Херсонська, Миколаївська та Запорізька області) почалося освоєння їх Російською імперією. Зроблено було це шляхом оселення там та наділення землею представників різних етносів. В результаті

на початок ХХ ст. там утворилися значні райони компактного проживання самодостатніх громад болгар, греків, євреїв та німців зі своїми релігійним, етнокультурним світом та господарським укладом.

Проте, така ситуація почала різко змінюватися з кінця 1920-х рр., коли вище компартійне керівництво СРСР взяло курс на ліквідацію самодостатніх селянських громад та націоналізації їх власності та встановлення над ними державного контролю. У січні 1930 р. приймається постанова, згідно з якою суцільна колективізація в Україні мала бути завершена на осінь 1931 р. - весну 1932 р. Зазначений документ став керівництвом до дії для партійно-державних органів та їх очільників на місцях.

Для стимулювання форсованих темпів колективізації у січні 1930 р. було проголошення «політики ліквідації куркульства як класу» (тобто сумлінних і успішних господарів, які мали хист до роботи на землі), продумана система штрафів і покарань, яка надавала місцевим управлінням широкий набір інструментів примусу - від повної конфіскації майна та поселення на мало придатні для ведення сільського господарства місцини у межах району до виселення у північні та східні райони СРСР. Застосовувалися вони, в тому числі, і в національних районах. Зокрема єврейських: Новозлатопільському та Сталіндорфському. В них, як і в інших національних - болгарських, німецьких, грецьких, російських - лише протягом 1931 р. було розкуркуленої виселено не менше 1/10 частини населення. Та майже така кількість господарств була розпродана за невиконання планів хлібозаготівель.

Завдяки карально-адміністративним методам органів влади вже на весну 1931 р. село було в основному колективізовано. Національні райони стали районами майже стовідсоткової колективізації. Її рівень в німецьких Спартаківському, Калінінорфському й Високопольському районі дорівнював 100%, єврейських Новозлатопольському - 99,2%, Сталіндорфському - 99,8%, болгарському Коларівському - 97,8%, у грецькому Велико-Янисольському - 95,5%. Однак це не сприяло виконанню плану хлібодачі. Колективізоване село було вже невзможі задовольнити зрослих апетитів держави.

Проте, обласне керівництво, підкоряючись вказівкам «згори», продовжувало вилучення хлібопродуктів, застосовуючи широкий спектр заходів репресивного характеру. Великого поширення набули занесення колгоспів, що не виконали завдання, на «чорні дошки», що означало вивезення з населеного

пункту всіляких товарів широкого вжитку та заборону селянам полишати свої села до того часу, доки колгосп не виконає визначені для нього плани. Для стимуляції селян щодо виконання плану здачі навіть розпускалися колгоспи. Адже для одноосібників, як «ворогів радянської влади», за комуністично доктриною (К. Маркс та Ф. Енгельс у «Маніфесті Комуністичної партії» визначили селянство реакційним класом, доводячи, що його реакційність визначається способом життя і праці, повсякденним буттям; «идиотизмом сільської життя». В. Ленін, керівник Російської соціал-демократичної партії, характеризував останніх, традиційно «мелкими производителями, смькаючимися с буржуазией», «мелкими буржуа», доводив, що село постійно продукує буржуазію), норми хлібоздачі були значно вищими. Для сільгопартілей встановлювалися жорсткі хронологічні терміни, за недотримання яких для їхніх керівників наступала кримінальна відповідальність аж до розстрілу.

Для прикладу, у грудні 1932 р. Дніпропетровський обком КП(б)У та облвиконком визначили для кожного з районів області дату остаточного виконання річного плану хлібозаготівель: від 1 до 26 січня 1933 р. Три райони: єврейські Новозлатопольський та Сталіндорфського та німецький Люксембурзький були занесені у найпершу групу - на 1 січня 1933 р.

Однак подібні методи проведення хлібозаготівельної кампанії 1931 та 1932 рр. призвели до того, що у селян не залишилося їстівних припасів і в жовтні 1932-1933 років по селах розпочався голод. Серед уражених голодом районів були: німецькі - Високопільський, Люксембурзький, Молочанський, єврейські - Новозлатопільський, Сталіндорфський, а також грецькі, болгарські, російські та українські. Проте компартійне керівництво не вважало це трагедією. Ось як цю ситуацію оцінював тогочасний секретар Дніпропетровського обкому М. Хатаєвич у листі від 4 лютого 1933 р до партійно-державного керівництва у Москві: «Положение в области у нас весьма тугое, в облотделе ГПУ скопилось немало сообщений об отдельных фактах голодной смерти, опухания, отравления на почве употребления в пищу суррогатов. Я меньше всего от этих фактов прихожу в какое-либо расстройство. При наличии немалого количества разворованного хлеба у одних по области сейчас уже есть и будет большая его нехватка у других, которые меньше всего наворовали, или у которых сумели отобрать наворованное».

А в доповідній записці, відправленій до українського республіканського партійного органу у кінці того місяця, він сповіщав про 28 голодуючих районів області, в яких офіційно були зареєстровані випадки голодної смертності, у числі яких були і три національні райони: один німецький - Високопільський, і два єврейські -

Новозлатопільський та Сталіндорфський. А інформаційний сектор ЦК КП(б)У у квітні 1933 р. повідом, що у Дніпропетровській області чисельність голодуючих постійно зростає, і у числі найбільше вражених її районів - національні Високопільський, Коларівський та Сталіндорфський. По Сталіндорфському району в одній з сільрад «люди взагалі перестали просити допомогу, лежать у неоплених хатах і чекають смерті».

Стосовно національного складу померлих, то здійснений нами етнодемографічний аналіз всеукраїнського мартирологу «Національна книга пам'яті жертв Голодомору 1932-1933 рр. в Україні. Дніпропетровська область», засвідчив, що з загинув у сільській місцевості цієї області більшість склали українці, так як вони становили основну масу її сільського населення. На другому місці були росіяни, на третьому - євреї. Проте в тих населених пунктах, де компактно проживали представники інших національностей, основну масу загинув склали вони. Наприклад, у Новозорінській сільраді, Криворізького району, де у більшості проживали євреї, з 24 померлих 15 осіб становили саме представники єврейської національності.

У містах тенденція була аналогічною. Серед померлих також переважали українці. Друге місце посідали представники другого за кількістю етносу - росіяни. Третью найбільш постраждалою від Голодомору національністю міста були євреї. У самому Дніпропетровську пропорції були такі ж. У Кам'янському, другому за розмірами і промисловим потенціалом міста області, співвідношення практично було аналогічним, тільки третю позицію, на відміну від обласного центру, займали поляки, оскільки там була значною полька етнічна громада.

Отже надзвичайні темпи колективізації, які були ухвалені для України, антилюдські методи їх реалізації, які базувалися на хибних теоретичних положеннях комуністичної доктрини, призвели до нищення економіки найбільш успішних категорій мешканців села, поклали край історії виробничої діяльності як українських, так і єврейських та всіх інших етнічних спільнот України. Наслідком такої політики компартійної влади став Голодомор 1932-1933 рр. в результаті якого, за різними підрахунками, лише прямими жертвами стали від 4 до 7.7 млн осіб, з яких 10% становили представники етнічних меншин. Це призвело до суттєвих змін у тенденціях демографічного розвитку і області і республіки в цілому, часткової дифузії цих етносів по території всього Радянського Союзу, затуханню етнокультурних процесів. Аналогічними хибними ідеями керуються керівники сучасної Росії щодо України. Це загрожує непредбаченми наслідками як для нашої країни, так і для сусідніх держав.

Олександр Нікілев, доктор історичних наук, учасник «круглого столу»

Християнська сторінка

Листи від наших читачів – це великий скарб, тому що вони дозволяють оцінити рівень наших бесід, збагнути, чи вони цікаві для людей, чи дають якийсь відгук, якусь користь. Дякуємо усім, хто до нас пише, чекаємо на нові листи. А тепер почитаємо ті, що надійшли.

«Мене звати Віталіна, я живу на Вінничині. Вже виповнилось мені 73 роки, які я прожила з вірою в Господа нашого Ісуса Христа. Багато в чому на мою свідомість впливав той факт, що мама казала мені, що я народилася під Богом. Адже я не бачила страхіть війни, та й сьогоднішня війна на сході України сприймається як щось далеке. Однак мої подруги продовжують отримувати вістки про поранення їхніх дітей та родичів на тій війні. Я з одного боку навіть вдячна Богові за те, що Він позбавив мене переживань за близьких людей, але я усе своє життя просила Його послати мені дитину і тільки тепер розумію, яке горе могла б перенести, якби мій син загинув на війні, яку мені пощастило не бачити. Я довго думаю про те, чи це щастя, чи горе, адже дуже боюся залишитися сама. Чоловіка у мене немає. Бесіда про перемогу над страхом ще сильніше змусила мене замислитися. Спасибі, що ви є для нас і для мене. Дуже важливо таке читати». Співчуваю Віталіні з Вінничини. Але у її житті є повчальні риса і спомин. Співчуваю усім, хто зазнав горя від російської агресії на Донбасі. Усе ж Віталіна написала, що усе життя прожила з вірою в Бога і це її підтримує. І свою жіночу долю вона теж оцінює, як керовану Богом. Може й справді Господь уберіг її від гіркої можливої втрати, ми не знаємо Божих планів і намірів щодо нас. Ми лише повторюємо і пояснюємо те, що нам заповів Господь наш Ісус Христос через своїх учнів-апостолів. Такий зміст мала й бесіда про перемогу над страхом. Хочу нагадати, що буває страх Божий і страх від обставин нашого життя, котрі ми самі створюємо і часто всупереч Божій волі. Страх Божий не є чеканням на кару. Звісно, Бог може й покарати, але ми не зможемо жити увесь час у чеканні такої кари, бо у Бога на першому плані усе ж стоїть любов до нас. Страх Божий полягає у прагненні не порушити Божі заповіді, не викликати його батьківський гнів. Коли в родині діти мають страх перед батьком, то вони знають його любов і бояться зашкодити цій любові своїми негарними вчинками. Люди, які живуть зі страхом Божим, не скоять нічого злого і Бог любитиме їх, благословлятиме їх. Може бути страх від людських вчинків. Але треба долати його, спираючись на Бога. Пророк Ісаїя вчив (2:17, 19): «Навчіться чинити добро, правосуддя жадайте, карайте грабіжника, дайте суд сироті, за вдову заступайтесь! Як захочете ви та послухаєтесь, то буде добра землі споживати!» Якщо ми усі будемо так жити, то настане правда на землі, не стане підстав для страху. Але суд має бути за Божим наказом, справедливий і рівний для усіх. В Україні тепер є чимало багатіїв, які невідомими шляхами привласнили те, що належить народів. Більшовики проголошували: «Грабуй награвоване!», тобто закликали до терору, до насильства. А має бути справедливий розгляд джерел такого збагачення, за яким і настане правило, записане в Книзі Ісаї: «Карайте грабіжника!».

Листи важкого часу

Пише Микола Єгорович Волощенко з Києва: «Я переніс інсульт. Зараз, в основному, лежу і тільки радіо слухаю. Телебачення не дивлюся, бо від нього відразу захворюю. Я усе життя проробив у сільській школі і знаю, що кажу. Так от чого я пишу. Була недавно бесіда, у якій ви говорили про сумнів. Розбиралися з питанням: «Чому я тут? Яке значення має моє життя?». Ви усе правильно говорили. Немає питань. А от чого зі мною так вийшло? Усе життя вчителював в селі. Чи знаєте ви, що таке вчитель в селі? Окрім фізики, доводилося читати і математику, і історію, і все на світі. З школи не вилазив, а вдома ж хазяйство. І що в результаті отримав? Одна дочка загинула трагічно. Друга вийшла за дурня і мучиться з ним на півночі Росії. А я отримав інсульт і тепер доживаю віку в онуки з пенсією тільки на хліб. Так як значення мало моє життя? Все правильно в бесіді говориться. Тільки правильно виходить, коли це не торкається тебе особисто. Я так думаю». Шановний Миколо Єгоровичу, чому ви думаєте, що ваше життя було марним? Це не так. Усе життя ви були вчителем в сільській школі. Можна лише уявити, скільки учнів пішли з тієї школи з тими настановами, з тими знаннями, які ви їм дали. Мабуть, ви теж не забули своїх шкільних вчителів. Я їх не забув. Врешті я теж за фахом вчитель і працював у школі. Це було покликанням вашого життя. Ви дали життя своїм дочкам. Так, одна з них загинула, інша невдало одружилася. Співчуваю і маю жаль... Але й ваші діти залишили добрий слід на землі. Хоча б узяти внучку, яка від вас не відмовилася, про вас теж піклується. Так, жити в Україні тепер нелегко. Особливо пенсіонерам. Не тих провідників обрали до влади. Але є поряд з вами люди, які знають як можна і треба вивести край з біди. Ви тепер хворієте. Але є інші люди, які мають підтримати цих світлих людей. Та й ви повернетеся до здоров'я. Не спокушайтеся гречкою від олігархів на виборах, викреслюйте з бюлетенів брехунів іобіцяльників. Прошу вас, читайте Святе Письмо, де є настанови для тих, хто втомився, має відчай. Прочитайте з Книги псалмів 11:13-15: «Якщо ти зміцниш серце своє і свої руки до Бога простягнеш, якщо є беззаконня в руці твоїй, то прожени його геть. І кривда в наметах твоїх нехай не пробуває, тож тоді ти піднімеш обличчя невинне твоє і будеш міцний і не будеш боятись».

Микола Єгорович може подумати, що він має якесь беззаконня в руці своїй. Я так не думаю. Але вже й сам сумнів у нашому житті, дарованому Богом, яке не є марнотою, це вже теж є відхиленням від істин Божих. Живіть повним життям і майте радість з того, що маєте. Інсульт не зупинив земного життя Миколи Єгоровича, значить він ще не усе виконав, що йому належить. Ще один лист з Вінниці: «Вітаю, шановні! Я звичайна людина. Звати мене Сергій Леонтійович, пенсіонер. Серед усього цього галасу політиків, суцільної брехні в новинах, дуже невеликих доходів громадян, у тому числі пенсіонерів, безладу в країні, безкарности та багато іншого для такої людини як я втратити

надію дуже просто. Розчаруватися в усьому, до чого прагнув сам, прагнуть наші діти й онуки. Бесіда про розчарування нахилила мене до відвертої розмови насамперед з близькими та самим собою. Втратити надію просто, а зберегти, коли усе усвідомлюєш, складно. Багато про що розмірковував. Дякую вам за такі теми. Вчуть посміхатися заново, відкрито. Навіть сусідам. Ми всі брати. Хай всім щастить». Чи не викликане розчарування у людей подіями, що відбуваються в сучасній Україні? Я дивуюся, що є такі українці, які переконують, що краще бути слухняними рабами, але жити в спокої. Раб ніколи не мав і не матиме спокійного життя. Раб має виконувати волю свого поневолювача, для того він і є рабом, щоб з нього можна було користатися. Вороги Божого народу казали «ми так усіх по одному повбиваємо». Такі чутки розкладають мораль в народі і призводять до втоми, до почуття неспроможності, невдачі і розчарування. Не слухайтеся цього негативного почуття, яке виникає від злісної пропаганди ворога. Твердо стійте у вірі в перемогу, у власні сили, у власну спроможність жити в добробуті і мирі. Цього листа написав Петро Васильович Лисенко з Кременчука на Полтавщині: «Пишу, користуючись комп'ютером, тому що так вже звик, так вже зручно і так працюють усі. Я підприємець, сам родом з Волині, але останні 14 років працював в Росії. Там був мій бізнес, там жила вся моя родина, але душею завжди був з Україною. Коли почалася війна, одразу вирішив повертатися, але, самі розумієте, не все так просто. Поки все вирішував і час пройшов. Але зараз, слава Богу, я в Україні і моя сім'я тут. Живемо в чудовому місті над Дніпром, а саме в Кременчуці. Все нормально. Дякую за все і нехай Господь дасть вам ще багато років для такої корисної праці!».

Цей лист з Києва: «Звати мене Ольга, сама я з Росії, а в Україну приїхала до батька, який хворий на інсульт. Сама я віруюча. У мене вдома багато ікон і щонеділі я хожу в нашу церкву у Валдаї. Чоловік мій сто процентний атеїст, молюсь за нього про прощення. Я ще довго буду в Києві, бо батько дуже повільно одужує. А забрати його до себе не могу, бо він не транспортбельний. Надіємось на Бога, що допоможе йому одужати. Спасибі вам за моральну підтримку». Шановна Олю, дякую Вам за опіку над хворим батьком та за увагу до наших бесід. Йдемо далі. Я не назву прізвища цієї жінки з Харкова. Вона пише: «Пишу вам з Харкова. На сьогодні у нас тут не дуже спокійно. Сподіваємось, що це тимчасово. Життя у мене дуже складне. Позавчора виписали з лікарні від побоїв чоловіка. Прийшов додому п'яний і почав мене бити чим тільки можна. Ледве вижила. При лікарні у нас була маленька капличка і жінки у моїй палаті порадили туди піти і я відчула, що мені там краще. Моя душа спокійна. До чоловіка я повертатися не буду. У мене в Києві живе старенька тітка. Вона давно мене кличе до себе, аби я за нею доглядала. І я вирішила: купую квиток і їду. Відчуваю, що так хоче Бог. Дякую, що витягаєте людей з темряви. Щиро ваша Оксана». Для багатьох чоловіків насправді проблематично показати і виявити ніжність до своїх жінок. Хоч по своїй природі обидві статі потребують відчувати ніжність, для жінок ця потреба на порядок більша. Тому, коли чоловік не проявляє достатньо ніжності до жінки, вона відчуває себе «закинутою». Жінці необхідно, щоб чоловік хвалив її, бо саме через похвалу вона відчуває, що чоловікові потрібна.

Чоловік мав би бути опорою жінці, а жінка - чоловікові. Часто жінка не дає собі ради з хатніми обов'язками, вона не встигає приготувати їжу, особливо коли ходить на роботу. Тоді чоловік як опора і реальна підтримка для жінки, мав би їй допомогти, хоча для чоловіків, можливо, це найтяжче і найнеприємніше заняття. Для сім'ї не повинно існувати поділу на чоловічу і жіночу роботу, вони спільно ведуть господарку і можуть взаємно домовитись про все, допомагати одне одному. Але якщо, незважаючи на неохоту і змученість, чоловік проявляє ініціативу, займається дітьми, ділить з жінкою домашні справи - це радикально міняє атмосферу дому в кращу сторону! Чоловіки повинні піклуватись і дбати і про жінку, і про дітей, пам'ятаючи про те, що навіть сидіти вдома з дітьми, варити їсти, прибирати, прати і складати - праця не легка, марудна і частонудна. Жінці, яка сидить вдома, зовсім не легше від чоловіка, який ходить на роботу, навпаки, часто їй набагато тяжче - бо нудно!

Але чи жінці варто завжди слухати свого чоловіка? Якщо він не задовольняє те, про що сказано вище, то навряд чи варто такого чоловіка слухати. Перед тим, як вимагати від жінки покори чи послуху, чоловік повинен запитати себе: чи я є відповідальною людиною, чи відповідаю я за свою сім'ю? На шлюбі чоловік і жінка обіцяють перед Богом дбати одне за одного, чоловік бере на себе відповідальність, вирішує бажати своїй жінці добра. Вдячна жінка такого чоловіка буде слухняною і покірною! В цілому Біблія не схвально розлучень. У біблійній Книзі повторення закону (24:3) сказано: «Коли зненавидить її чоловік, то напише їй листа розводного і дасть в її руку, та й відпустить зі свого дому». Апостол Матвій розповів про те, як фарисеї прийшли до Христа з запитанням: «Якщо було записано - що Бога спарував, людина нехай не розлучає, то чому Мойсей дозволив давати розводного листа?». Христос сказав їм: «То за ваше жорстокосердя дозволив Мойсей відпускати дружин ваших». У випадку Оксани сім'ї вже фактично немає. В Україні тепер діє закон про кримінальну відповідальність за сімейне насильство. Оскільки Оксана була з побоями в лікарні, я порадив би їй звернутися до суду, бо той чоловік після розлучення може й інших калічити. Знову ж Господь вчить нас прощати нашим кривдникам. Але у цьому випадку Оксана може й простити, але держава повинна сказати своє слово згідно закону. Треба любити своїх дружин і чоловіків, своїх дітей, своїх батьків, усю свою родину, а також усіх довкола вас. Любов не завжди однозначна з коханням між чоловіком і жінкою. Любов нерідко ви має волю, навіть примусу до самого себе, щоб вибачити іншому, жити з ним в мирі. Хай вас Господь благословляє на таку любов. Амінь.

**Ленід
Якобчук,
почесний професор
Острозької
академії**

ЗБЕРІГАЙМО ЧИСТОТУ РІДНОЇ МОВИ

“Рубрика Миколи Душляка”

Чому “я не розумію?”

Є немало фактів, коли росіянин, проживши усе своє життя в Україні, так і не навчився розмовляти українською мовою. Часто такі факти можна пояснити небажанням особи вивчити і розмовляти українською мовою, хоч дехто, можливо, таки просто нездатний вивчити споріднену мову (як, наприклад, одіозний Азаров). Чи тут ходить про нас? Під впливом польської мови, особливо в південно-західних говорах України, кажуть: “Тут ходить не о (про) волю, а о (про) мус”. Нема потреби запозичати з інших мов слова, коли є свої, українські: мова мовиться (“Батько промовив ті слова так спокійно, наче мова мовилася про когось іншого, а не про нього” (І. Нечуй-Левицький), мовитись (“Тут, бачите, мовиться ось про що”. – з живих уст), річ у тім (“Не в тім річ, щою в хаті піч, то біда, як нема”. – М. Номис), ідеться (“Тут ідеться, чи додому вернеться”. – з живих уст), у тім сила (“Не в тім сила, що кобила сива, а в тім, що не везе”. – приказка).

Чи так можна сказати?

Часто дивуюся новоприбулим з України емігрантам, коли переплітають свою співучу українську мову (якої їм завидують народжені в США нащадки післявоєнних емігрантів) новозавченими американізмами, бо це не добре говорить про загальну культуру мовця, який швидко американізується. Про це ще писатимемо окремо.

Трапляється, що вивчивши англomовну фразу, дослівно перекладає її українською мовою, напр.: “Пам’ятайте мене до нього!” Цей калькований

буквалізм (як сказала б Роксолана Зорівчак) (англ. Remember me to him), -- незграбний і громіздкий, -- ще один наслідок впливу панівної англійської мови на українську в англomовному світі.

А як гарно прозвучали б питомо українські вислови: “Будь ласка, вітайте його від мене”, “Прошу, привітайте його від мене” та інші! З подібними кальками необхідно боротися і не засмічувати ними рідної мови.

Форми називання часу

У літературній мові існують дві форми називання часу. Офіційно-діловий варіант: 8.25 – восьма (двадцять) година, двадцять п’ять хвилин.

Варіант, властивий художньому й розмовному мовленню: 8.25 і 20.25 – в обох випадках кажемо двадцять п’ять хвилин на дев’яту;

8.40 і 20.40 – в обох випадках за двадцять хвилин дев'ять.

То ж з ким працював батько?

Вихідцям з України часто доводиться працювати в англomовному світі з людьми різних національних груп, що послуговуються багатьма мовами. Природно, вони запозичають окремі англійські слова для позначення тих національностей, з якими не зустрічалися в Україні.

Так у мовленні деяких етнічних українців англomовного світу з'явилися лексичні запозичення “велш”, “велшмен” (Welsh) замість “валієць”, “валійка”; “скочмен” (Scotchman) замість “шотландець”, “шотландка”; “джапан” (Japanese) замість “японець”, “японка”; “айриш” (Irish) замість “ірландець”, “ірландка” та інші.

Про “майстерню” в українській мові

Термін “майстерня” найчастіше трапляється на сторінках української преси в діаспорі. Він -- неправильна, недоладна калька англійських термінів “language workshop”, “press workshop”, бо виник при порушенні норм української мови.

Оскільки семантичні структури українського та англійського діалексів не рівновартні, калькувати англійські терміни недоречно. Замість оцих “майстерень” в українській мові є усталені терміни: “Нарада з мовних проблем (питань)”, “Нарада працівників преси (редакторів)”.

Українські терміни – багатослівніші, але побудовані згідно із законами нашої мови. Такі кальки небезпечні, бо вони сприяють одній із найважчих хвороб – глухоті до Слова.

Про звертання на “ім'я та по батькові”

Такі звертання до особи ніколи не були в українській традиції, їх немає в жодній європейській мові. Усюди є

відповідники до слова пан, пані (сер, містер, сір, гер, дон, сеньйор, леді, мем, дама, мадам, донна, сеньйора, фрау, фройляйн), після якого при звертанні додають власне ім'я або прізвище (якщо людина менше знайома).

У нас увійшло в традицію називати ім'я та по батькові, причому під впливом російської мови, у називному відмінку замість кличного. Ніхто не задумався над тим, чому тільки по батькові? А чому не по матері? Чому мама тут зневажена? – Відповідь залишимо шановним читачам...

Та все ж таки найкраще звертатися так: пане Василю, пане Дмитре, пані Олено тощо. Коли це в листі, тобто в письмовій формі, то слово Пане, Пані треба писати з великої літери. Але це тільки в звертаннях.

Морфологічно-словотвірні росіізми

Морфологічно-словотвірні росіізми – це такі, що відрізняються від українських певними морфемами – префіксом, суфіксом тощо, наприклад:

бабник -- бабій
бетонщик -- бетонник
замітити -- помітити
поражений -- уражений
украшати -- прикрашати
приказ -- наказ
угроза -- загроза, погроза та ін.

Деякі слова і вислови, що засмічують нашу мову

“індикувати” замість “позначати, вказувати”
“з нетерпінням” замість “нетерпляче”
“із завзяттям” замість “завзято”
“злапати” замість “зловити”
“здибати” замість “зустрічати”
“інакомислячий” замість “інакодумець”
“інвестиції” замість “вкладання (капіталу)”
“імпічмент” замість “відставка, звільнення”
“ігрок” замість “гравець”

«Поетичним рядком»

Для Святішого Патріарха Філарета

У житті людини Боже проведіння,
 Ніхто не може обминути.
 Вибираємо свій шлях життєвий,
 Не знаємо, куди
 дороги нас даліше поведуть
 Так Богом Вам судилось - Патріархом
 Філаретом України стати,
 Щоб під Вашим омофором,
 тяжкою працею, зусиллям,
 Виростала наша Рідна Церква
 З найбільшої руїни, аж бракне
 слів, щоб описати.
 Ваша Святість усе перемогла при
 Божій ласці, силі і любові,
 Зуміла ворогам вказати на Божу
 допомогу, благодать.
 І прикладом своєї праці,
 любов'ю до народу, України,
 Побудувати Церкву на твердих
 основах всім до здивувань.
 Дай Боже Вам і даліше йти
 завітченими успіхом стежками,
 Допомогти народові
 та Україні пережити війну.
 Молитися за нас усіх
 грішних, що Бога розпинали,
 Бо церкви валили, ідолів хвалили,
 ворогу вірненько служили.
 У Ваш великий
 День Народження бажаю,
 Щоб за Вашим прикладом
 увесь народ прозрів.
 Рідну нашу церкву полюбив, ворогові
 не служив. За Вашу працю дякував,
 низенько поклонився, до Господа
 молився і Многих Літ Вам побажав!
 У день Святої Вечері у
 Константинополі
 Томос для України в
 церкві був освячений.
 А в Україні мороз, ворожі кулі з
 вітром свистали,
 Святого Вечора - Різдва - Донецькі та
 Луганські не відзначали.
 Горілки найманцям
 Путін не жаліє,
 П'яним командирам накази дає
 Нищити, убивати -
 нові республіки будувати,
 Українську державу руйнувати.
 Ненависть, злість у Москві

зростає кожної хвилини,
 Їх церква в Україні пропадає.
 Народ молитись разом з ворогом
 давно вже не хотів,
 До рідної церкви поспішає, свою
 державу прославляє.
 Путін обвинувачує всіх,
 навіть Америку,
 Канаду, Францію - цілий світ.
 Кирил з Онуфрієм усіх
 безбожниками називають,
 Пеклом лякають,
 розкольниками називають.
 Отак Українська
 Церква від 1620-х років терпіла,
 На царський
 нелюдський строгий наказ,
 Всі стародруки в українській мові
 силою збирали,
 Вогнища будували,
 щоб все згоріло та не збереглось.
 Покорена москалями, зі заходу
 розбита унією, поляками
 Українська Церква Гетьмана
 Сагайдачного - козаків чекала.
 Дух свободи не помирав,
 століттями змагалась,
 Все перетерпіла: руїну, розстріли,
 голод, жорстоке заслання.
 День Воскресіння Держави і Рідної
 Церкви вже настав
 І Томос у ніч народження Ісусака -
 дитини
 На святий Вечір з Божою
 благодаттю поспішав,
 Народ, державу Україну,
 Рідну Церкву звеличав.

6-го січня, 2019 р.
 Любов
 Василів-Базюк

**Піонерам – Українцям – у
Канаді –
Моїм улюбленим
Братам і Сестрам
Присвячую цей вірш, мою
пошану, подив і любов!**

Сто двадцять п'ять літ тому – в таку
далеку дорогу – Канаду,
За море кораблями, щоб у долонях
очищені грудки землі тримати.
Обіцяна Земля,
якої в Україні бракувало,
Вороги від нас собі забирали,
а наші люди в світ рушали,
Щоб чистити чужі ліси,
коріння спалювати, витягати,
В землянках жити, ведмедів і
диких кайотів відганяти
Нових сусідів –
індіан – добра навчати.
Все перемогли: п'ять мільйонів
акрів землі очистили від лісу,
В довгих – тяжких п'ятьох роках.
Побудували всі будинки
господарські, зерно пшениці
виплекали,
Що в жовтні достигає, а хати на
преріях стояли
Соломою покриті на спомин
рідного села та України.
Мову всі вивчали, школи
будували, самі учителями стали,
Щоб свою рідну
мову діток навчати,
Церкви побудували,
Божу віру шанували
Та всьому світу передали:
“Що до чужих ми не підем,
Ми діти Української
Землі – Народу!”
Все те, що наші
Піонери зберегали та осягнули,
Це вказує всім нам тепер,
Як треба було свій Народ –
Україну любити,
Та як вони тужили за своїм селом,
ставком і потічками,
Чарівними лісами, бо вже зозулі не
почути та співу солов'їв.
Міцно працювали, довги

платили за корабель,
Але своїм родинам помагали,
в Канаду забирали,
Щоб жити з своїми рідними
братами, сусідами, батьками,
В чужому краї, на своїй –
заробленій тяжкою працею землі,
Канаду шанувати, а Україну
ніколи не забувати.
Тепер ми продовжуем їх
працьовитість,
Любов до України,
церкви, свого народу.
Всьому світові показуємо, що
можна в мирі жити,
Різні народи шанувати,
разом працювати,
Свою культуру, мову та любов до
Батьківщини – України зберегати.
Дякуємо Вам за добрий приклад,
працьовитість і любов,
В історії ви залишаєтесь
як “Великі Переможці”.
Чужого світу, лісів та звірів –
ви не злякались,
Грошей в нікого не просили, все
самі платили,
В Україну посилали, Бога любили –
прославляли!

15.02.2015
Любов Василів-
Базюк

Подяка і враження з роману "СОБОР"

Велику несподіванку зробив п. редактор Фідель Сухоніс, коли повідомив, що мене нагородили під час конкурсу ім. Олесея Гончара за творчу співпрацю з журналом "Бористен" і привітав мене. Я дуже дякую п. редактору Фіделю Сухоносу за таку несподівану пошану до мене. Тому, що цей конкурс є іменем Олесея Гончара – то я рішила вдруге прочитати його надзвичайну працю роман "Собор". Перший раз я читала в 1968 р. у жовтні, коли "Собор" був виданий коштом Православної Церкви-Пам'ятника і Музею в С. Бавнд Брук, у Нью Йорку 1968 р. Обгортка художника Петра Холодного, мол.

Новини з України дійшли до нас у Канаді, що газета "Літературна Україна" повідомила, що між 29-им березнем і 29-им квітнем, коли книжка "Собор" мала бути розіслана по всій Україні, ЦК КПУ заборонили розповсюдження стотисячного тиражу "Собору" та знищили – спалили. Книжка "Собор" була видана у Харкові, видавництвом Дніпро ім. Фрунзе (великого ката під час голоду-геноциду в Україні 1932-33 рр.) До США дійшло кілька копій, тому і був надрукований "Собор" і розповсюджений в США і Канаді. У моїй родині моя Мама, мій Дружина та я тоді разом читали, а моя доня Наталя досі пам'ятає частинні розмови.

Тому, що минуло 49 років, я з новим зацікавленням прочитала "Собор". Безперечно роман "Собор" для московсько-комуністичної системи був "червоною плахтою як для Іспанських биків". Автор описав всі моменти життя Українського села – праці в колгоспі, долю дівчини, відношення жінок і всіх людей до себе, моральність, яка так змінилася після знищення Української Народної Республіки, при московському комунізмі, коли проголосили, що "релігія це опіум народу". Після опису села і втечи Олесея – Ельки – до свого дядька, автор змальовує вже інше життя в індустріальному селищі, де здалека видно великий історичний "Собор св. Трійці", який колов очі усім комуністам, а також і тим, що хотіли робити політичну кар'єру – Володимиру, що влаштував свого батька, патріота, доживати віку в домі для одиноких старших людей, а сам при допомозі повалення Собору думав, що перейде на вищий щабель своєї посади. Собор св. Трійці нищили безбожники – комуністи під московську команду так, як хотіли. Тримали корм для худоби, розбили іконостас, знищили ікони, повісили випхані кабани на стінах на місце ікон та переслідували і ображали духовність побожних людей. Автор дуже добре знав, що він не тільки описує події пов'язані з "Собором св. Трійці" у Скарбному, козацьку пам'ятку після знищення Запорізької Січі московською царицею Катериною, яку добре описав у поемі "Сон" Тарас Шевченко. Така доля була призначена для майже всіх церков. Робили з них шпихліри (великі комори) на збіжжя, звозили сіно та солому, а також робили танцювальні

клуби та все до чого міг додуматись безбожник – голова колгоспу чи бригадир. Така доля була призначена для майже всіх церков по селах, а також розбирали та нищили по містах, зачиняли, або робили клуби. У селищі Зачіплянка, у Запоріжській області, де ще за козацьких часів видобували залізну руду та вмiли її гартувати на сталь, автор показав, в яких умовах працювали робітники, як у продукції сталі, всі горна горіли, випускали дим, сажу, малі частинки залізного пороху, яким дихали працівники, коли москалі – комуністи хотіли випродувати як найбільше сталі, а не дбали не тільки про здоров'я працівників, навіть людей з близьких сіл, всі поля околиць, у плавнях і Дніпрі риба гинула, а легені малих дітей нищили, бо мусили таким повітрям дихати.. Автор цікаво описує, яке відношення було людей і молоді в індустріальному селищі, як сусід сусіда боявся, яку вони знаходили розвагу: випити пива, по клубах погуляти з легкими дівчатами, а також були такі, що надуживали алкоголь, бо було нічого робити та боялися, що з їх чудової природи, заливів Дніпра, придумують зробити ГЕС, так як зробили Каховське ГЕС, забруджене з тухлою водою море.

Не менше автор присвячує уваги тому, що наступила велика бюрократія, вимоги на все мати довідки, що без довідки – не приймуть до праці та не припишуть навіть жити в рідного дядька. Що за всім треба стежити, боятися вільно говорити, жити під видючим оком якогось наставника-комуніста, що говорить московською мовою, або суржиком. Автор дуже глибоко описав прикладом своїх героїв життя у московсько-комуністичному раї, навіть описав, про те, як Махно

вмів бунтувати нащадків козаків, що своєю анархією спричинили пролиття крові під час боїв з УНР.

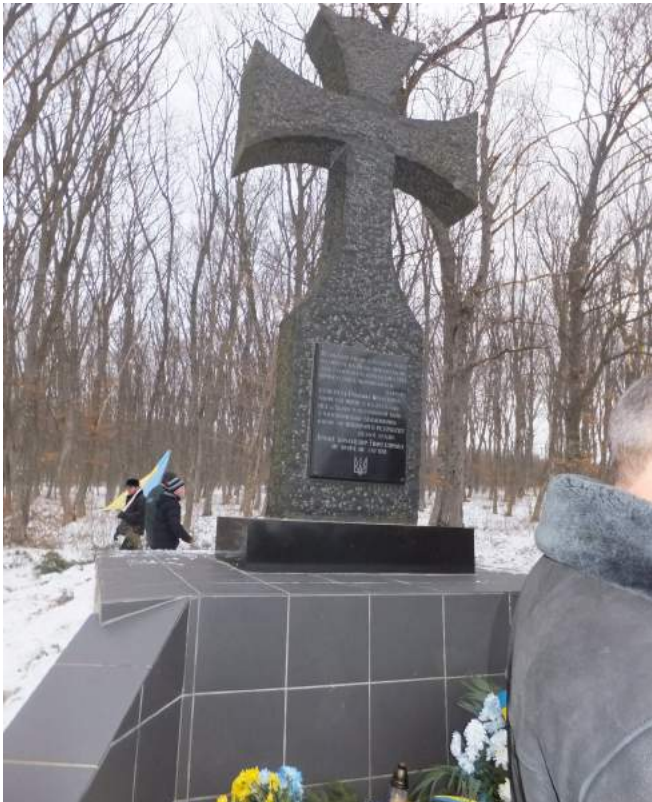
Велике – вірне кохання, яке розвинулося поміж Миколою та Оленою (Елькою) та погляди Миколи, будучого інженера про побудову машин, які будуть очищати повітря, що виходить з димом від такої великої сталеварні, вказує, що на таке велике селище все ж таки був він і його приятель, що думав про вищу культуру, тільки їх двоє турбувалися, хотіли покращити життя і повітря для всього населення околиці, не тільки думали про жителів своєї Зачіплянки. За всяку ціну його братова Вірунька та він хотіли зберегти “Собор”. Прийшлося йому і його дівчині Олені виганяти здичілий і п'яний гурт молодих людей, сам потерпів від тяжких поранень кинджалом, але хоч міцно був поранений, то при Божій молитві та опіці зберіг життя, щоб разом з Оленою почати родинне життя, але також без церковного шлюбу, а до загсу також не хотіли йти.

Отже, чи могла така книжка подобатися для ЦК КПУ – НКВС? Коли в кожному рядку висвітлювалася правда про жорстоке та тяжке життя радянських громадян. Щастя в тому, що не вислали Олесея Гончара разом з іншими Шестидесятниками на заслання. Але хоч знищили стотисячний тираж, але ми всі іммігранти читали цю книжку ще в 1968 році. А авторові Олесеві Гончару велике спасибі, що мав стільки мужності та відваги написати таку працю в таких тяжких, нелюдських часах в Україні.

*Любов Василів – Базюк,
магістер бібліотекарства
та почесний професор
Східноєвропейського університету
ім. Лесі Українки, в місті Луцьк.*

Свято Соборності над Збручем

Голова Хмельницької обласної «Просвіти» Віталій Міхалевський повідомив Товариство Української Мови ім. Шевченка (ТУМ) в США про міжобласне свято Єдності над Збручем, яке відбулося 22-ого січня на межі Хмельницької та Тернопільської областей у День Соборності України.

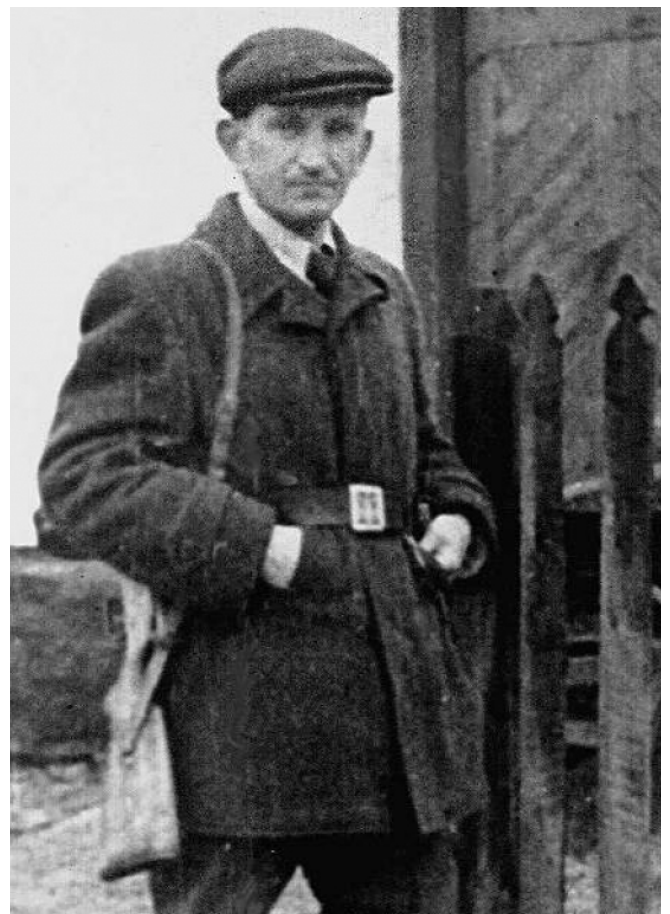

На фото Віталія Міхалевського пам'ятний хрест Роману Шухевичу

У цьому урочистому відзначенні 100-річчя проголошення Акту Злуки УНР і ЗУНР взяли участь голови обласних адміністрацій Хмельниччини, Тернопільщини і Львівщини, як рівнож народні депутати України, духовенство та понад 3.5 тисячі представників української громади. Дві урочисті сторони з Тернопільської і Хмельницької областей зустрілися на мосту через ріку Збруч. Це символізувало

єднання українських земель в одну державу, що було проголошено в Києві Актом Злуки УНР та ЗУНР. На мосту молодь утворила прапор України з двох частин: від Хмельниччини : 50 м. жовтої частини прапора, а від Тернопільщини : 50 м. синьої. Разом дві частини склали 100 на знак ювілейної історичної дати. Далі всі вирушили до Пам'ятного Хреста легендарному генерал-хорунжому УПА Роману Шухевичу, де відбувся молебень, а потім відбулося відкриття пам'ятного знаку «100 років Соборності України».

*проф. Віра
Боднарук, голова
Товариства Української Мови
(США)*

Роман Шухевич

СХАМЕНІТЬСЯ,БУДЬТЕ ЛЮДЕ...

Бо горе вам буде...

Начальник кримських і донецьких головорізів Путін для повномасштабного вторгнення в Україну використовуватиме авіацію і ракети. Путін спочатку вдарить по штабам і пунктам управління, виведе з ладу системи, а тоді піде в широкомасштабну атаку відкритою територією, оскільки наземні групування української армії, її цілісна система управління стане паралізована.

З преси

ДОРОГІ УКРАЇНЦІ! Ми або раби, або зрадники, або агенти чужої держави. Складається враження, що в нас Бог відібрав розум. Ми в черговий раз у нашій історії граємося в дитячі ігри і програємо Державу. Цього разу граємося у масове отаманство. Ми не читаємо історії, ми не пам'ятаємо минулого, ми не бачимо майбутнього. Ми живемо одним днем і виключно за своїм перелазом, постійно чи майже постійно у своїй хаті скраю і на своїй теплій печі, що сьогодні вже холодна. Через перелаз чи з віконця виглядаємо у світ. Свій світ і бачимо свій город, свій садок, свій ставок і свій шматок неба на обрії над стіною темного лісу. Далі наш зір не сягає. Ми всі мудрі, ми всі розумні, ми всі горді і ми всі дурні. Розумних, може, 3 відсотки. Від сили може 5. І це поміж 45 мільйонів. Десять чи п'ятнадцять уже давно розповзлися, мов миші, по чужих світах. Йде війна. Страшна, підступна, кривава. Щодня забирає по кілька душ на чорне небо від згарищ того криваво-чорного полум'я. Гине кращий цвіт нації. Щодня гине, щоб зберегти нам державу. Зберегти

уже не для себе - своїх дітей, своїх онуків, своїх правнуків. А ми граємося в президентство. Ми щосуботи, щонеділі, помилившись московським попом в українських церквах, на українській землі, йдемо в ресторани, заливаємо пельку горілкою і після цього з масними губами від сала на всю естраду, на всю вулицю, на весь світ волаємо: - *Гоп, гоп... Ще не вмерла Україна, якщо ми гуляємо так...*

І ніхто не скаже... Ніхто у цьому світі: «Гуляєте, дурні, в останній раз». Україна над прірвою, а ви все лічите, все лічите чужі гроші. А своїх нема, Бо часто лежимо на печі у хаті скраю. Нема своїх і самі не вмієте їх заробити. І тому часто запитуєте самих себе: чому ми дурні і відповідаєте, бо бідні! А чому бідні, бо дурні. І коло замикається і відповіді нема, як від вічного питання, що раніше народилося курка чи яйце? І ніхто у світі цього не знає.

А історію котиться. Котиться чорним колесом по наших мертвих душах. Котиться градами, котиться танками, котиться полями і автострадами і чавить нас, чавить час. А ми граємося. І цього разу, як і колись, в отаманство. Досі граємося. Тисячу літ граємося. Тисячу літ стинаємо один одному голови: то на віче, то на майданах, мов з естафетними паличками - від віче до віче, від майдану до майдану. Брат брата вбиває. Брат брату виколує очі. І нас ніщо не вчить: ні горе, ні сльози, ні смерть. Твердий ми народ. Упертий, як пеньок дуба. Нікого ми не читаємо, історії не вивчаємо, її ж і не знаємо. Біблію з уст московських попів засвоюємо. Самому щось там у тій товстезній книзі на 2 тисячі сторінок прочитати

лінуємося. Краще уже поспати. І спимо. Спимо у віках, спимо тисячоліттях, а прокидаємося тільки в товарняках. Тверезіємо у товарних вагонах після телят, у лайні, у голодоморі, у смертях. А тоді просимо: оце одразу б і вмерти. Одразу і на небо. Бо не вмiли жити на землі. На рідній землі. Перед смертю б'ємося головою об рейку. Своєю, дурною, немислячою, гордою і вже тоді до неба кричимо:

- Дурні ми, дурні. Дурні та ж горді... Нікого не слухали. Казали, що свій розум маємо.

Та не мали і не маємо. Показує час, показують записи на отаманство. Сліпі були, сліпими і померемо. З'ївши одноразову гречку, здобудемо вічне рабство. Краще б ви мали розум хоч колективний, об'єднаний, зважений, перспективний, дружній і не гралися в отаманство, не гралися в президентство. Україна у вогні. Україна у страшному пеклі, яку не Бог на нас наслав - самі на себе. Ми начебто не бачимо вічно загарбницького, вічно підступного, вічно брехливого-сусіда. Поки ми роздаватимемо гречку, здуті консерви, танки сусіда уже на кордоні. Вони його за день пройдуть. За чорну ніч і його прапори, не наші, замайорять на наших вежах. І день стане ніччю, і квітень стане січнем. І білий сніг стане червоним. Нам плюють в очі, нам кажуть в очі: добудуємо Північний потік - 2, а потім як грохнемо... по Україні. І це стверджує рот, чорний рот Кремля, чорний рот по імені «нагла Скабеєва» (від 10 лютого 2019 під час передачі "60 минут"). Те що на язичі Скабеєвої, те в голові Пуйла. А для нас недомислячих це ще не крижана вода. Крижана вода на наші байдужі голови – не вода. Нас треба окропом! Окропом, як Грозний, що завойовував 8 раз Новгород. Тоді ми прокинемося.

А поки що спимо. Успішно спимо. У своїй хаті. Крайній! На теплій печі, що стає вже холодний. Але ще кожух гріє.

Радник і сценарист по Донбасу Сурков пише: будувалася Московія, за Олексія Михайловича, була імперія за Петра Першого, стане держава імперія і за Путіна. От ще б тільки трохи «ісконних земель» загарбати. Прихопити, і тоді....

Пуйла канонізувати. Вивішувати по церквах. По церквах московського патріархату. У світі неіснуючому. У світі, але не в головах москoviта, якому будь-який папірець - тільки папірець.

І саме тому той Пуйло заявляє:

- Без України наша держава - не держава. Ми єдиний народ. Ми братній народ... І завтра в одне русло. Спільне, вічне.

Якщо ж – ні, то негайно на захист Московського патріархату. По київській землі. По українській землі, від Чорного моря до Карпат і як грохнуть, А таки грохнуть... «Руским міром» і хресною ходою, перетворивши хрест на меч. Грохнуть по всій Україні, захищаючи цього разу уже московських прихожан. А ми збираємося на вибори. Кожному своє - Путіну війна, нам - віртуальна булава в руки. Путін наступного ж дня виб'є її з рук. Булаву. Ви й до кінця виборів не підіб'єте підсумків. Не підіб'єте підсумків зі своїм безголовим отаманством. З отаманством на претензію. Не вмотивовану претензію. Ні часом, ні розумом, ні політичною ситуацією. Тільки любов'ю. До себе коханого. До омріяної булави і безголов'я! Збожеволіти можна. Від тверезості. Оп'яніти і не прокинутися. Хіба що у вагоні. На протязі і холодній смердючій підлозі у братніх обіймах «старшого брата». І це отаманство під час війни. Під час війни отамани, як вершники: кінь є, голови нема!

Це або зрадники, або перевертні, або раби, або агенти Кремля. Якщо ваше безцеремонне, мізерне, низьке егоїстичне «я» навіть у дні (не роки, а дні) не заговорить і не пробудиться совістю, любов'ю до України і ви не зійдете з дистанції, свято вірячи, що цього разу булава дістанеться саме вам, ви помилитися. Гірко помилитися. І від цього стане ще більше сумно, боляче, страшно. Страшно за Україну. Цього разу, як карлик прийде, Україна вже ніколи не підніметься з колін, не відродиться. Карлик нас, полуденних слов'ян, швидко переселить у Сибір, сибіряків в Україну і навіки зніме питання з українським сепаратизмом. І з державністю буде покінчено раз і назавжди. В ім'я України, Любові до неї, дайте чинному президенту закінчити розпочате ним: зміцнити армію, укріпити мову, перейти українському люду в українську церкву, а всім нам знову, як за Ярослава Мудрого, стати європейською єдиною родиною. Якщо не дати стати йому «тестем Європи», то хоч хай стане «зятєм» у ній. Дайте таку можливість - зійдіть з кривою дороги, яка називається НЕБУТТЯ!

Що ще намалювати мені, щоб ми усвідомили? Що ще пояснити, щоб застерегти і сказати: ми вільними можемо прожити останній рік. Завтра знову у рабство! Завтра чекає нас вчора! Чорне вчора. Холодне і вічне. Як сибірські морози. Що на ваш огорог, у ваш маєток, у ваші...не двері - вікна влізуть ті, хто тільки воює на цій землі, тільки загарбає, тільки приєднує і завжди каже, що то «ісконно його!». І все загарбує, все розширяє, не наче у всесвіті, і до безмежності. А мені так хочеться історичне ще раз запитати. Може, востаннє у житті. У нашому житті: чи є у нас під черепної коробкою трішки лою? Трішки сірої маси, яка стає світлою при розумі? Чи у нас тільки, як у павловського

пса, соки, соки, соки... Соки виділяються і течуть, мов крокодилові сльози, який плаче над своєю жертвою, що в його пащі. Куди ж ми розтаскуємо голоси? Для кому і для кого? Навіть дикі племена, папуаси, у хвилини небезпеки стають дружньо в одне коло. Стають інстинктивно, рефлекторно у хвилину загрози. Стають плече об плече, щоб нізвідки не вдарив хижак, ворог, сусіднє плем'я. А діти посередині. Діти посередині, щоб якщо вмерти самому, то щоб вижили вони і продовжили свій рід. А що ж ми сьогодні. Де наше коло? Де наше об'єднання? Де наша рука в руку? Чому ми так розпорошилися, кинули напризволяще дітей своїх? В окопах! На своїй не чужій землі. А самі гасаємо по ефірах, оббріхуємо один одного, вбиваємо один одного і фізично, і морально. То чи треба багато сил нашому (не вашому) ворогу, коли ми його зі свого двору не бачимо. Ми не тільки розум утратили, ми утратили зір. Ми не бачимо рук, що тягнуться до нашого горла. До нашого останнього земного подиху на рідній землі. Сліпці, сліпці. А він все придивляється до нас з-за нашого ж тину. Придивляється і думає, коли ж нас найкраще узяти за горло. Взяти голими руками і задушити, як не раз душив. Як душив 10 років тому, як душив сто років тому, як задушить через два - три місяці. Невже ми не усвідомлюєте цього? Цієї небезпеки? Майже п'ятсот років тому Іван Виговський був не таким, як ми сьогодні. Розумним, розсудливим, стратегічним. Він зрозумів, що вихід в України один - знищити московського супостата. Знищив. Під Конотопом знищив доблесну армію московитів. Москва виливала церковні дзвони для гармат... А що ж потім? Московити знищили його? Ні. Виговського знищили свої. Гетьман Скоропадський дав українцям без віз, конвертовану гривну,

академію, словники. Почав будувати державу. Свої ж і не підтримали. Не сіли за один стіл. З гетьманом. Не порадилися і не порадили. Вчинили переворот і втратили ...Україну. Через своє отаманство знищили гетьмана-втратили державу. Як нині. Рівно сто років тому ж. Така ж картина. Одне до одного. Вигнали гетьман, продали Вітчизну. 10 років тому не підійшов отаманам український президент Віктор Ющенко. Обрали людину без роду і племені. Уклали Харківські угоди, закабалили Україну по 2040 рік. А потім сусід ударив . Ударив по Криму і втратили Крим. Втратили Крим і частину Донбасу. А на Донбасі...А на Донбасі ...тисячі смертей, тисячі дітей,тисячі матерів, тисячі стариків і тисячі воїнів. Кращих воїнів, кращих синів України. І всі за світи. І всі до одного за світи! А після виборів ще не те буде...

Може, ж візьмемося за розум. Може, візьмемося за голови, Може, спочатку укріпимося. Станемо державою. Дамо чинному президенту закріпити рідну мову, закріпити рідну церкву,зміцнити рідну армію, вступити до НАТО, до Євросоюзу, закінчити війну, зафіксувати у Мінюсті дві партії:консервативну і ліберальну, чи демократичну і республіканську. Це як візьмемося за голову і створимо 2 партії. 2 партії замість двохсот партій, і одного президента замість двох сотень отаманів. Може, таки станемо на тверді ноги. Тверді європейські ноги, розпочнемо по-справжньому будувати державу. Будувати державу на фундаменті уже нині закладеному , але ще на рихлому, не зміцнілому. Може, над цим подумаємо. А заодно і про вибори:

**- Ніяких виборів у час війни!!!
Ніяких ігор у демократію. На порозі ворог. Ворог не з хліб-сіллю.
Ворог на танках і бетеерах !
Візьмімося за руки, за рідні душі,**

в одне коло, В одну сім'ю. В ім'я держави. В ім'я Вітчизни. В Ім'я України. Чи ми вже на це не здатні?

Нині черговий історичний етап. Тепер нам і Порошенко не такий. А для чого ж його вибрали вчора? Чи може вибрали бідним, а він став завдяки нам багатим, А може вибрали багатим, і не за статки, і не за розум? Але тільки він досяг того, чого не досяг ніхто в нашій історії. Ніхто із його попередників, ні в десятиліттях, ні століттях, ні у віках: своя мова, своя церква, своя армія. Що нам ще треба? Дайте можливість йому добудувати державу. Поставити її на європейські ноги. Допоможіть йому в цьому, як не у часи Петлюри, Винниченка. Будуймо разом!!! Будуймо такою, як Німеччина,як Франція, як Італія, як Польща, як Португалія, де одна мова, одна віра, одна держава, держава, як сім'я. Коли ми стане державним народом? Коли ми станемо мислячим людом? Коли ж ми отямимося і візьмемося за голову?! Чи в нас одні у голові й ментальності історичні скрижалі, мов на скелі вибиті блискавкою у наших душах: раби, зрадники, агенти чужих Богів, чужих вождів, чужих попів і тому маємо те, що маємо. Господи! Поверни нам розум, що сатана відібрав.

ОЛЕГ ЧОРНОГУЗ

Від редакції: Олег Черногуз, автор 12 романів. Поміж них 8 сатиричних, 6-ть книг публіцистики, 40 з лишнім книжок у різних жанрах. Автор вибраного у 7 томах. 10 томах, 15 томах. Лауреат понад 10 Міжнародних, Державних і літературних премій, заслужений діяч мистецтв, экс-секретар республіканської Спілки письменників України, экс-головний редактор двох сатиричних журналів - Перець і ВУС (видання українських сатириків), один із засновників Всесвітнього форуму Українців,делегат ХХІХ сесії Генеральної Асамблеї ООН.

Колонка редактора

Скільки на Вашу думку можна завантажити самоскидів в Україні особами подібними ось цій манекен – виконавиці з макіяже дешевої повії на прізвисько MARUV? Як на мене, не одну сотню, а то й тисячу. Так чому ця двонога нищість, яка переступає через нашу кров і біль стає переможцем національного відбору Євробачення?! Як може нашу країну представляти на міжнародній арені співачка, котра не раз засвідчувала що не бачить жодних проблем в україно-російських стосунках?! Влучно висловився з цього приводу відомий у Дніпрі блогер Віктор Хазан : « Професійна робота російських спецслужб . Прі підтримці корисних ідіотів».

А у мене запитання кому путінці на цей раз проплатили? Може , головному продюсеру Нацвідбору Руслану Квінту, котрий наче б то запропонував MARUV взяти участь у відборі. Чи може неперевершеному “горе -реформатору” Суспільного телебачення Зурабу Аласанії. Я не знаю, я не стверджую.

Однак, про це повинні знати фахівці , котрі працюють у відомстві з короткою аббревіатурою СБУ. Бо привід для смороду з боку російської телегідоти тепер такий зручний. Русофоби - бандерівці переслідують таланти за лояльність до Росії. Адже та хвиля обурення українців що піднялася через таке рішення організаторів національного відбору Євробачення неодмінно докотиться і до Московщини. Корупція та війна в Україні такі багатолікі....

*Фідель Сухоніс, редактор
журналу "Бористен"*

Лауреатів вінішували

У стінах дніпровської політехніки на початку лютого традиційно вінішували переможців Відзнаки імені Олесь Гончара журналу «Бористен» за 2018 рік. Як завжди було позитивно і не без усмішки. Хоч не завжди й були підстави для веселоців. Так зразу два номінанти Юрій Фанигін керівник робочої групи із створення музею АТО та волонтерська група ДНУ імені Олесь Гончара своїми шляхетними справами нагадали про українську біду - війни на Донбасі. А давній приятель нашого журналу Іларіон Хейлик з США

Традиційне фото на згадку переможців та організаторів святкової імпрези

Провідник імпрези завзята пані професорка Світлана Ігнат'єва порадувала присутніх змістовною і продуманою програмою. І лавреати, і присутні в залі викладачі та студенти прийшли з відкритими серцями й це породжувало відповідну атмосферу заходу. Один з лавреатів Відзнаки імені Олесь Гончара директор дніпровського коледжу електрифікації Микола Цоколенко не без сентиментів згадав у своєму подячному слові, що колись був студентом тодішнього Гірничого інституту. А мистецька програма у виконанні юних артистів додала особливо піднесеного настрою.

Один з переможців Відзнаки імені Олесь Гончара за 2018 рік директор коледжу електрифікації Микола Цоколенко свого часу навчався в стінах гірничого інституту, а тепер дніпровської політехніки.

Юна артистка з села Булахівка Павлоградського району порадувала присутніх талановитим співом

Шеф-редактор щомісячника «Бористен» Фідель Сухоніс задоволений перебігом імпрези.

Проведенню імпрези - нагородження передувала значна організаторська робота. Один з переможців Юрій Фанигін на пресовій конференції у мас - медіній агенції «Наше місто» напередодні проведення нагородження поділився своїми думками про бористенівську відзнаку.

Слово має Лілія Темченко - одна з активісток волонтерської групи ДНУ імені Олеся Тончара

Переможцями традиційного щорічного конкурсу імені Олеся Тончара журналу «Бористен» у 2018 році визнані:

Микола Цоколенко (м. Дніпро) – за плідну багаторічну працю з патріотичного виховання студентської молоді, вагомий внесок у вітчизняну освіту.

Любов Василів – Базюк (м. Торонто, Канада) – за системну багаторічну роботу з популяризації та поширення української літератури в західному світі.

Лідія Гулак – Рубан (Нью-Джерзі, США) – за участь в дисидентському рухові в часи СРСР спрямованому на утвердження української України та з нагоди сімдесятирічного ювілею.

Ларіон Хейлик (помертно, Нью-Джерзі, США) – за багаторічну репрезентацію щомісячника «Бористен» в США і Канаді.

Сергій і Тетяна Дзюба (м. Чернігів) – за багаторічну культурологічну, видавничу та літературну діяльність з популяризації української культури за кордоном.

Олександр Панченко (м. Лохвиця, Полтавська область) – за вагомий внесок у справу відродження Української Церкви, утвердження Української Державності та плідну працю в обороні прав і свобод українського народу.

Юрій Фанигін (м. Дніпро) – керівник робочої групи із створення «Музею АТО». Постійно діючої експозиції Дніпровського державного історичного музею імені Д. Яворницького.

Волонтерська група ДНУ імені Олеся Гончара у складі: Марія Бутиріна, Оксана Гудошник, Наталя Полішко, Лілія Темченко, Наталя Рекуненко , Оксана Коновець, Лариса Шейдаєва та Оксана Чугунова (м. Дніпро) – за системну матеріальну і моральну підтримку ЗСУ та добровольчих батальйонів в обороні України на Донбасі.

ВАСИЛЬ БИСТРЯНИК: ІСТОРІЯ ОДНІЄЇ ДОЛІ АБО ЯК НАРОДЖУЄТЬСЯ ПЛЯШКА

Довгі роки завдяки друзям нашого журналу «Бористен» знаходить цікавих і талановитих людей українського коріння за кордоном. Ось і цього разу отримав вісточку-підказку від пані Раїси Хейлик з США. Вона писала що познайомилася з українцем, котрий свого часу зробив чимало прогресивних винаходів у справі виробництва скляних пляшок, має відповідні патенти. Звати його Василь Бистряник і це вже старша людина, однак, можна сподіватися що він відгукнеться на звертання журналіста з України. Пані Раїса як відповідальна кольпортерка навіть прилучила посилення в Інтернеті на винаходи талановитого українця з Америки. Що ж в мене була нагода перевірити чи пішли на користь лекції, котрі свого часу слухав на фізико-технічному факультеті для того аби збагнути нехай і англійські тексти у технічній справі.

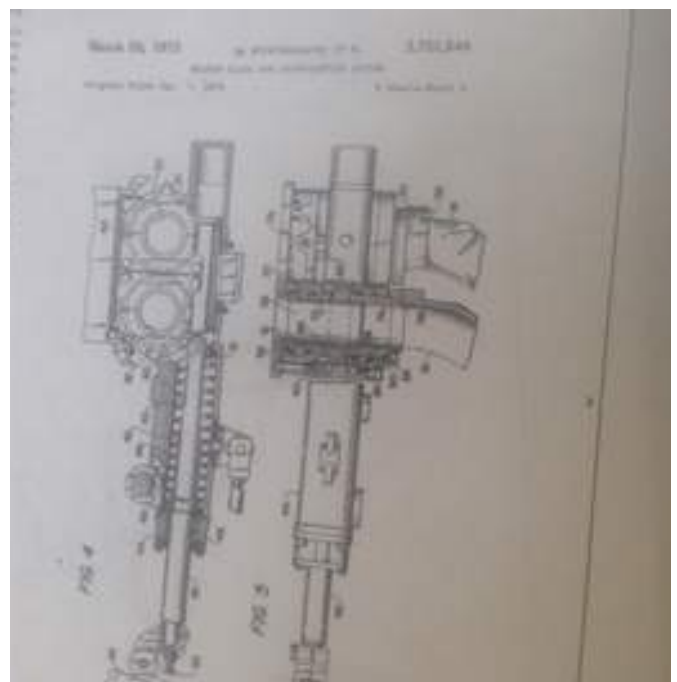
По – правді , те що зміг розшукати дало мені загальні уяви про винахід пана Бистряника. Згодом я отримаю від нього електронного листа, у якому вже сам винахідник пояснить суть своєї ефективної новації зареєстрованої як патент у США. Не вдаючись у деталі зазначу що сенс винаходу пана Бистряник полягав у значному збільшенні продуктивності виготовлення скляних пляшок. Досягалося це за рахунок удосконалення механізму самого агрегату із виготовлення скляної тари. Конструкцію новацій винайшов і розробив пан В. Бистряник. До його винаходу подібні машини набагато менші можливості для збільшення виготовлення продукції. На сьогодні усі подібні агрегати у світі збудовані за конструкторським рішенням, яке винайшов В. Бистряник . А ще він зміг домогтися більш ефективного розподілу розтопленого скла – основного матеріалу з виробництва пляшок . Ця новація українського інженера дозволила збільшити випуск подібної скляно тари майже до 600 одиниць за хвилину. Тоді як без його удосконалення механізму агрегату і збільшення ефективності розподілу матеріалу продуктивність подібної машини сягала лише

близько 180 одиниць. Навіть не спеціалісту не важко зрозуміти прогресивність патенту В. Бистряник . У одному з електронних листів до мене добродій Василь скромно напише:

- *Інші мої патенти маловажні...*

Василь Бистряник під час навчання у гімназії в Німеччині, приблизно 1948 рік.

Патент В. Бистряника було зареєстровано в США під номером «US3721544A». Він був так само зареєстрований у кількох державах Європи і Канаді.

Хоча я певен що людина, яка фактично зробила виробничу революцію у виготовленні скляної тари подарувала світові ще не одну цікаву ідею. Але які ще думки виникають, коли дізнаєшся про талант інженера вихідця з України.

2016 рік подружжя Василя та Дарії Бистрянки на весіллі своєї родички танцюють як найбільш поважна за віком пара.

Сьогодні коли триває російська навала на Сході нашої Вітчизни ми знову і знову згадуємо те зло яке заподіла Московщина нашому народу. Адже більше як триста років триває геноцид українців сусідами з Півночі. Ми рахуємо людські втрати мільйонами: починаючи від Батуріна і по сьогоднішній день. Але скільки лиха було заподіяно опосередковано, скільки ми маємо, так би мовити, не прямих втрат через московитів. Ось і доля добродія Василя Бистрянки яскраве тому свідчення. Більшу частину свого життя він провів за межами рідної землі. А міг би прислужити своєму народу, своїй Вітчизні. Хто винен у цьому? Звичайно звірі з північних земель у які б кольори вони не формувалися. Ось я коротко опишу свою долю цей талановитий і відданий своєму народові чоловік:

- « Я народився 24-го січня 1928

року в селі Ялинковате в горах Карпати, Львівська обл. В 1944-ці в серпні моя сім'я зібрала деякі потрібні речі, наклали на віз, запрягли коні і почали їхати на захід втікаючи від російських фашистів. Заїхали до Словаччини де був великий збір біженців, там вже німці всіх нас втікачів посадили на поїзд і привезли нас до Відня то переходового табору переходили, так звану, дизенфекцію. Вже звідте вислали людей на різні роботи. Мої родичі і сестри працювали в лісі, зрізували, рубали дерева і складали в метричну міру. Ну, та не довго ми там затрималися, більшовики наближалися то знову мусіли втікати. На весні 1945 року йшли пішки цілий місяць аж до Баварії, щоб опинитись під окупацію американців. Скоро вже в 1946 році були створені табори ДП (Displace Persons Camp). В таборі в місті Ділінген (Dillingen) там закінчив гімназію в 1949 році. В Новому Ульмі в 1950 році вивчав англійську мову. Щасливо замешкав я з двома сестрами Параскевією і Євдокією, які прибули до Америки скорше. Кілька місяців працював та пощастило мені дістати стипендії, піти до Провіденс Коледж, Род Айланд. Закінчивши один рік навчання покликали мене до війська в серпні, 1952р. Вийшовши з війська знову замешкав біля сестри Євдокії, яка вийшовши заміж переїхала до Філяделфії. Зараз же почав працювати вечорами, а вдень продовжував навчання інженерії. В 1957 році переїхав до штату Коннектикат, де за пізнав мою майбутню дружину. Я далі продовжую навчання, але вечорами..»

За цими скупими рядками доля людини. Людини талановитої, людини відданої своєму народу. Але яку північні варвари позбавили Батьківщини, рідної землі, свого кореня. І за це ніколи не буде прощення...

Фідель Сухоніс, шеф-редактор журналу "Бористен"

ІНФОРМАЦІЙНА ВІЙНА І ВИБІР БЕЗ ПРАВА ВИБОРУ

У наш час одна з провідних ролей відводиться інформації, а точніше – здійсненню інформаційних впливів та маніпулювання інформацією для певної мети. Інформаційна війна на сучасному етапі включає в себе дії для досягнення інформаційної переваги шляхом завдання шкоди інформації, атака на неї, протидія, блокування її та спотворення. Це спрямовані дії, спрямовані на певну аудиторію шляхом впливу на її свідомість і поведінку за допомогою інформаційних технологій. Наразі в інформаційному просторі триває війна Росії проти України, йде гібридна війна, і інформаційна – в її частині, яка направлена на знищення волі, підринок та руйнування суспільних відносин. Вже не є таємницею, що російська пропаганда завдає велику шкоду національній безпеці України і поки що наша країна програє в інформаційній війні. Згадалися слова головного ідеолога Третього рейху Геббельса: «Дайте мені засіб масової інформації – і я з будь-якого народу зроблю стадо свиней». На сучасному етапі інформаційна війна стала війною нового типу і її об'єктом стає свідомість людей, маніпулювання нею і підпорядкування її волі. Існують різні методи: це і поширення чуток, висміювання, провокація, правда наполовину, висмикнута із загального контексту, посилення на авторитетних осіб, тощо. Жителі тимчасово окупованої території Луганщини та Донеччини стали потенційними жертвами інформаційної війни. Цьому сприяли

не лише російські канали ТБ, а й велика кількість газет, які можна придбати на території т. зв. ЛНР. Це – «Жизнь Луганська», «Республіка», «Козачий вестник», «XXI век» та ін., які виходять доволі великим накладом (6-9 тис.) і розповсюджуються або безкоштовно, або їх можна придбати за 16 рубл. (8 грн.) Нажаль, Северодонецьк, який де-факто зараз є обласним центром Луганщини таким похвалитися наразі не може. В першу чергу преса «молодой республіки» намагається обливати брудом захисників, мужніх воїнів нашої країни. Як зробити, щоб жителі «ЛНР» повірили інформації? Послатися на конкретні події, і не важливо які – вигадані, чи правдиві. Стаття у газеті «XXI век» №248 має назву «ВСУ снова планируют отправлять националистов на Донбасс» (авт. Максим Журавлев). В ній йдеться про те, що у 128-й бригаді ЗСУ збільшилась кількість дезертирів, навіть в окремих частинах бійці залишають цілі позиції. Далі цитую дослівно: «Радикальных активистов планируют задействовать в качестве заградотрядов за спинами боевиков вооруженных формирований Украины,

чтобы удержать военнослужащих в зоне «ООС». Власти незалежной хотят использовать не только в качестве заградительных отрядов, но и оправлять в самые горячие точки на передовой. Также в места наиболее активных боевых действий оправят военнослужащих 128-й бригады ВСУ, так как в бригаде служат выходцы из Закарпатья. Именно поэтому на Украине решили не ротировать 128-ю бригаду до марта 2019 года. Украинские олигархи этим самым убивают сразу двух зайцев: продлевают себе власть за счет введения военного положения и используют его для зачистки Украины от неугодных элементов: активной части радикальных националистов, которые представляют угрозу киевскому олигархату, и сепаратистов, которые способствуют выходу западных регионов из Украины в состав государств братской Европы». У листопаді 2018 року в «ЛНР» відбулися вибори керівника «молодой республики». Виборцям було зрозуміло, що без керівництва «ЛНР» не може існувати і ті так звані вибори є для того, щоб узаконити Л. Пасічника на троні. Перед цим дійством я поспілкувалася з кількома знайомими, які живуть за межею розмежування, кожен з них сказав, що ніхто із знайомих не збирається йти на вибори. Один чоловік розповів, що на підприємстві, де він працює, дали йому цілий стос бюлетенів, знаючи, що той збирається із друзями йти до сауни. «Нехай там підпишуть, - попросили його, - можна одній людині підписати по кілька бюлетенів». Чоловік знав, що відмови не приймаються, забрав ті папірці і розпалив ними вдома камін. Пенсіонерам було оголошено, що пенсія буде видана після виборів при пред'явленні паспорта та соціальної

карти ЛНР, яку можна отримати на своїй виборчій дільниці, тобто, хочеш пенсію – іди й голосуй. Вибори відбулися, під музику, з безкоштовним кулішем та 100 грамами оковитої та цукром, який можна було купити зі знижкою. Як зазначили мої знайомі, виборців було дуже мало, втім, ЦВК «ЛНР» так не вважає. Як пише газета «Республіка» №47 (196), «Сотни тисяч жителів Луганської Народної Республіки прийшли на виборчі участки 11 листопада і підтвердили своє право на волеизъявление. Донбасс провів відкриті, чесні вибори... Общественные деятели, молодежь, ветераны, военные, врачи, учителя, работники культуры, волонтеры, а также международные наблюдатели из 22 стран мира, депутаты Госдумы РФ и члены Совета Федерации России со сцены поздравили народ Луганщины с новым этапом развития сильного и стабильного государства». Звернули увагу на кількість міжнародних спостерігачів? Аж із 22 країн! Чому ж тоді на святі вітали Л. Пасічника лише представники Росії? Зокрема, спостерігач із РФ Ольга Тимофеева, депутат Госдуми РФ Олексій Журавльов, а ще, як зазначає видання, «Помощник Президента России Владислав Сурков направил поздравления Леониду Пасечнику и Денису Пушилину в связи с победой на выборах глав ЛНР и ДНР... Высокая явка показала всему миру, что в Донбассе живет гордый и умный народ, который верит в свои силы, может за себя постоять и решительно не приемлет тупую политику официального Киева». І, звичайно ж, звіт ЦВК: «По данным Центризборкома ЛНР итоговая явка избирателей на выборах Главы и депутатов Народного Совета ЛНР составила 77% от общего числа избирателей,

то есть всего проголосовало 872 905 избирателей ЛНР... За кандидата на главный государственный пост Л. Пасечника отдали свои голоса 68,3% избирателей... Профессионализм сотрудников всех силовых структур ЛНР позволил не допустить нарушений общественного порядка во время выборов, несмотря на провокации Киева».

Не мала наміру коментувати, але не можу втриматися від питання: «Яким чином вдалося встановити кількість виборців, коли велика кількість людей виїхала з «ЛНР» ще у 2014 році, виїжджає і зараз, лише невелика частина повернулася назад?» Ніякого перепису населення ще не було. Звичайно ж, що Л. Пасічник у своєму виступі підкреслив, що Донбас і Росія єдині: «В 2014 году мы определили наш путь, избрали нашу судьбу, мы решили, что нашу Республику будем строить в Русском мире, с Россией в сердце... Мы голосовали за Республику, в которой не будет места нацизму, олигархату и войне». Пасічник присягнув на вірність

і зазначив: «Со стороны руководства Украины мы долгие годы видели лишь ложь, воровство и коварство». Газета «Казачий вестник» №48 (210) пішла ще далі й написала так: «... Речь Пасечника, произнесенная в присутствии многочисленных гостей церемонии, в числе которых более 50 делегатов России, ДНР, Южной Осетии, Республики Абхазия, Германии, Финляндии, Турции, Бельгии, США и других стран, стартовал новый и, без сомнения, качественный рывок ЛНР к своим давно обозначенным и озвученным целям». Новий керівник представив нову програму розвитку «ЛНР», таку, що за словами Казбека Тайсаєва, депутата Госдуми РФ: «Програму, которую он (Пасечник) предложил – Программу-2023 мы даже в России изучаем... Когда вопрос касается ЛНР и ДНР, в Госдуме не делятся на фракции, все единодушно поддерживают вас, точно также как весь народ России поддерживает. Мы с вами вместе составляем единый Русский мир». І звичайно, без ВП нікуди! Під рубрикою «От первого лица» газета «Республика» №48 (197) : «В частности, на вопрос о соответствии Минским соглашениям избирательной компании в Донбассе лидер России отметил, что если и предъявлять претензии, то прежде всего – Киеву за военно-террористическую агрессию по отношению к Донбассу». «Конечно, выборы были неизбежны», - цитує видання Президента РФ.

А поки «ЛНР» крокує вперед, газета «XXI век» №294 дає перед святами поради, як економити на продуктах: «Колбасу можно заменить рулетами, приготовленными собственными руками, например, куриный рулет, или рулет из свиной рульки (тут рецепт). Буженину и ветчину лучше сделать самим, а не покупать, так как очень дорого. Есть желание, чтобы морепродукты и красная рыба были на столе? Тоже есть способ обойтись небольшой суммой. Нужно сделать бутерброды и украсить их креветками или мидиями (знову рецепт). Оливье можно сделать без колбасы или мяса – получается тоже вкусно, а если наличия мяса в салате вопрос принципиальный, то можно отварить курочку, а бульон подать с пирожками, или на другой день сварить супчик...Экономить позволяет отказ от алкоголя, спиртосодержащие напитки классно заменяет продуманная программа по поддержанию веселья. Не сидите долго за новогодним столом, танцуйте, пойте, рассказывайте стихи, анекдоты и истории, обязательно участвуйте в конкурсах, одним словом веселитесь!»

Коментувати не буду – кожен має сам зробити висновки.

*Світлана Талан, письменниця
м. Сєверодонецьк*

“Спеціально для “Бористену””

Треба повернути громадянам України право мати в реєстраційних документах запис про національність. Звернення Григорія Омельченка

Відкрите звернення до Президента України Петра Порошенка про повернення громадянам України права мати запис про свою національність (етнічне походження) у державних реєстраційних документах.

*“Я українець вірою і кров’ю,
Моє коріння тут, у цій землі.
Воно моєю живиться любов’ю,
А я страждаю болями її...”*

Я українець!..” (Анатолій Матвійчук)

Шановний пане Президенте!

Сотні років за часів колоніального перебування України в складі російської та інших імперій колонізатори намагались різноманітними способами знищити національну ідентичність українців. Забороняли вживати українську мову на офіційному рівні, в церковному богослужінні, навчанні в освітніх закладах, використанні в закладах культури, виданні українських книжок, журналів, газет... Московія у злочинний спосіб привласнила нашу історію, назву нашої країни «Русь», церкву, державність, неодноразово знищувала нашу незалежність і продовжує робити це сьогодні – веде неоголошену гібридну війну проти України і поставила перед своїми спецслужбами конкретне завдання – у цьому році «закрити українське питання» і змусити Київ капітулювати на умовах Кремля... Українців принизливо називали «малоросами», «хохлами», «молодшими братами» та іншими образливими словами...

Віктор Ющенко був першим із президентів України, хто повернув українському народу його історичну пам’ять і заявив: «Я не належу до людей, які вагаються у своєму патріотизмі. Я не малорос, я не хохол, ніколи ним не був і не буду. Я – українець! Ми не малороси, ми не хохли, ми – Українська нація, яка має вільну незалежну державу». Вам, як Президенту України, залишилося вирішити найголовніше

історичне питання, щоб завершити процес ідентичності українського народу (нації) – повернути громадянам України їхнє право мати в державних реєстраційних документах (паспорт, свідоцтво про народження, свідоцтво про шлюб та інших) запис про свою національність (етнічне походження). Без цього, маючи державну (юридичну) і церковну (духовну) незалежність, українці не матимуть своєї етнічної ідентичності серед громадян України і народів світу. Пане Президенте, Патріарх Філарет, якого Ви називаєте «духовним лідером України», неодноразово публічно закликав владу відновити українцям їхнє право на своє національне коріння в державних реєстраційних документах! Зробити це Вас просять також мільйони вірян Української Православної Церкви, яка, завдячуючи Вам і Святійшому Філарету, отримала Томос про автокефалію Найміцніша геометрична фігура – рівносторонній трикутник. Такою ж є і триєдина міць країни (суспільства): Народ (основу якого складає титульна нація), Держава (становим хребтом якої є армія) і Церква (фундаментом якої є релігія), які об’єднані єдиною вірою і

духовною єдністю – незламні і непереможні!

У 1991 році Україна відновила свою Незалежність. Проте пострадянська комуністично-партійна номенклатура, яка залишилась при владі і була основою шовіністичної національної політики колишньої КПРС, продовжувала процес денаціоналізації українського етносу. Деякі «мудреці» і навіть державні інститути вивели теорію про народження в Україні так званої «української політичної нації». Вони виконують, і не безкоштовно, завдання глобалістських кіл світу, які прагнуть асимілювати нації. Невже ті, хто штучно насаджують в Україні поняття «українська політична нація» і зомбують український народ, не розуміють, що воно надумане, не істинне, а диявольське поняття? Божественним є поняття етнічна нація (українська, грецька, єврейська, польська, угорська і всі інші нації, які існують на планеті Земля), як і її представник – ЛЮДИНА. Тому про жодну «політичну» націю не може бути й мови! В Україні є єдина титульна моноетнічна нація – УКРАЇНСЬКА, яка сформувалася впродовж тисячоліть

на Богом даній нам землі, відомій в усьому світі як РУСЬ – Україна! Пострадянська влада незалежної України позбавила етнічних українців, а заодно і нацменшини мати право на своє національне самовизначення. Після проголошення Незалежності постала об'єктивна необхідність на законодавчому рівні визначити, якими мають бути реєстраційні документи громадянина України. 26 червня 1992 року Верховна Рада України ухвалила Постанову №2503-ХІІ «Про затвердження положень про паспорт громадянина України, про свідоцтво про народження та про паспорт громадянина України для виїзду за кордон» і затвердила ці положення. Постанову підписав голова парламенту Іван Плющ. У Положенні про паспорт громадянина України, на порушення принципу верховенства права, закріпленого в міжнародно-правових актах ООН і РЄ та національному законодавстві, комуністична більшість (так звана «група 239») Верховної Ради навмисно вилучила графу «національність» у паспорті. Згідно з Положенням, на прохання громадянина, до паспорта можуть бути внесені на підставі відповідних документів дані про дітей, групу крові і резус-фактор. Вносити в паспорт дані про свою національність чи національність дитини – **забороняється**.

Вилучення з паспорта графи «національність» викликало масові протести українців. Сотні тисяч українців при отриманні паспорта громадянина України власноручно вписували свою національність, виготовляли штампи з відтиском «Українець» і проставляли їх у паспортах, що призводило до конфліктів із органами міліції. У таких українців вилучали паспорти,

накладали на них штрафи, притягували до адміністративної відповідальності. Навіть порушували кримінальні справи щодо українців, які вносили до свого паспорта запис «українець» і кваліфікували це як підробку або пошкодження паспорта. Українці просто не могли збагнути, чому так вчинила Верховна Рада. Насправді це був початок спецоперації світових глобалістських кіл із деукраїнізації населення незалежної України, у якому частка етнічних українців, згідно з переписом населення СРСР у 1989 році, складала 73%. Ліквідуючи графу «національність», народні депутати, у чиїх паспортах значилася інша національність, серед яких були і представники національно-демократичної опозиції, переконували, що це «європейська норма» і вимоги РЄ, бо за значення національності нібито може стати підставою для дискримінації. На той час я ще не був народним депутатом України. Ставши ним у 1994 році, уважно вивчив стенограми засідань парламенту, виступи народних депутатів щодо графи «національність». Їх аналіз і отримана інформація засвідчили, що нас, етнічних українців, було цинічно й нахабно ошукано. Жодних вимог РЄ щодо графи «національність» не ставила та й не могла ставити, адже в європейських країнах діє принцип верховенства права, і кожна людина має право знати свою національність чи етнічне походження та декларувати належність до неї в особистих документах. Дякувати Богу, у свідоцтві про народження була збережена графа про національність батьків дитини, а у свідоцтві про шлюб – національність подружжя. Це давало можливість відстежувати тенденції щодо етнічної структури населення України в майбутньому. Упродовж

десяти років зазначена постанова врегульовувала, нехай і в обмеженому вигляді, питання національності громадян України відповідно до записів у свідоцтві про народження. У 2001 році вперше в незалежній Україні був проведений перепис її населення. *Він засвідчив, що українці складають 37 541 700 осіб, або 77,8% від загальної кількості населення (росіяни – 17,3%, білоруси – 0,6%, молдавани – 0,5%, кримські татари – 0,5%, болгары – 0,4%, угорці – 0,3%, румуни – 0,3%, євреї – 0,2%).* Перепис засвідчив, що за роки незалежності у національному складі населення України питома вага етнічних українців зросла на 5,1%, а росіян, навпаки, зменшилась на 4,8 % і становила 8 334 100 чоловік, або 17,3% (у 1989 році росіян в Україні було 22,1%). З огляду на цю тенденцію антиукраїнська влада і взялася за деукраїнізацію титульної нації України – українців. **12 вересня 2002 року стало «чорним днем» для українців.**

Призначений президентом України Кучмою Кабінет міністрів (який за національним складом переважно був неукраїнським), очолюваний прем'єр-міністром Кінахом (уродженцем Молдови) за погодженням із Кучмою (який у 1990 році, будучи народним депутатом, написав в автобіографії, що він «русский» і не проголосував за прийняття Декларації про державний суверенітет України, а в 1994 році, коли балотувався у Президенти, зазначив, що він «українець», а після обрання Президентом України на другий строк, зустрічаючись із діаспорою українців у Росії, називав українців «обезьянами» і казав, що ми всі українці «немножко с придурью») видав 12 вересня 2002 року Постанову № 1367

«Про затвердження зразків книг реєстрації актів цивільного стану та описів бланків свідоцтв, що видаються державними органами реєстрації актів цивільного стану», якою в свідоцтві про народження і в свідоцтві про усиновлення було вилучено запис про національність батьків, а в свідоцтві про шлюб – національність подружжя. Грубо порушуючи вимоги Конституції України та міжнародно правові акти, уряд Кінаха, не маючи на те повноважень, скасував Постанову Верховної Ради від 26 червня 1992 року №2503-XII «Про затвердження положень про паспорт громадянина України, про свідоцтво про народження...». Безпрецедентний випадок в історії незалежної України – уряд скасовує постанову парламенту! Як народний депутат II-VI скликань, я неодноразово звертався до президентів України Кучми, Ющенка, Януковича та прем'єр-міністрів Кінаха, Януковича, Тимошенко, Азарова з депутатськими зверненнями і запитами про скасування постанови уряду № 1367, а перед парламентом ставив питання про внесення змін до Постанови Верховної Ради №2503-XII «Про затвердження положень про паспорт громадянина України...», як таких, що порушують принцип верховенства права і конституційні права і свободи українців та узгодження цих постанов з вимогами Конституції, законів України та міжнародних правових актів, які є частиною національного законодавства України. Проте мої та інших народних депутатів неодноразові законні вимоги про повернення графи «національність» у державні реєстраційні документи було проігноровано... Принцип верховенства права і природне право

етнічних українців (як і право інших громадян України) мати у паспорті свідоцтві про народження, свідоцтві про шлюб запис про свою національність антиукраїнською владою був розтоптаний. Більше того, 10 листопада 2010 року Кабінет міністрів України, у якому етнічних українців було менше ніж пальців на одній руці, на чолі з уродженцем Росії Азаровим (який вважав себе «громадянином с русской отчизной») ухвалив Постанову № 1025 «Про затвердження зразків актових записів цивільного стану, описів та зразків бланків свідоцтв про державну реєстрацію актів цивільного стану», якою завершив процес денационалізації українців, вилучивши графу «національність» з усіх бланків про державну реєстрацію. Цією антиукраїнською злочинною по суті постановою (яка діє і донині), уряд Азарова і зрадник-втікач Янукович позбавили 46 млн. громадян України, з яких понад 37 млн. – етнічні українці, права, передбаченого міжнародними правовими актами і національним законодавством, вказувати в реєстраційних державних документах свою національність. **Чому нас, майже 80% етнічних українців, без нашої згоди, навіть не запитавши, юридично перетворили на національних безбатченків?**

У січні 2013 року прем'єр-міністр Азаров заявив, що він не підтримує пропозиції щодо повернення графі «національність» у паспорти, оскільки такої проблеми в українському суспільстві немає, а в **Україні проживає 20 мільйонів росіян**. Це була цинічна і нахабна брехня! Проблема є, і велика – на той час в органах державної влади України посадові особи (президент, прем'єр-міністр, члени уряду, посадовці міністерств, відомств, народні депутати) у абсолютно не пропорційній більшості до населення країни були не українці за національністю. Така ж ситуація і в органах влади на місцях. Згідно з останнім (2001 р.) переписом населення в Україні проживало 8 334 100 росіян, а не 20 мільйонів, як стверджував Азаров. Інфографіка голови Товариства Української мови, м. Чикаго (США), професора Віри Боднарук (квітень 2013 рік). Ще раз наголошую: перепис населення засвідчив, що за роки незалежності у національному складі населення України **питома вага етнічних українців зростає на 5,1%, а росіян, навпаки, зменшилась на 4,8 % і впала з 22,1% до 17,3% порівняно з 1989 роком**. Міжнародні правові акти, які ратифіковані Україною і є частиною національного законодавства, а також Конституція і чинні закони України не забороняють, а навпаки – дають право громадянам України мати у реєстраційних державних документах запис про свою національність чи етнічну приналежність, що неодноразово було підтверджено рішенням суду.

Хто володарює в Україні?

Верховна Рада України

Кабінет міністрів України

Національний склад населення України

Ти ще не зрозумів, чому Українці найбільш в Європі?

Таким чином уряди, очолювані Кінахом і Азаровим (не українці за національністю), та президенти Кучма і Янукович (не українці за національністю) здійснили юридичний етноцид українців – титульної нації України.

Хто дав право керманичам при владі так чинити з українцями? За такого безнаціонального ведення державної документації наші діти, онуки, наступні покоління не зможуть довести, якого вони роду-племені, чий вони нащадки, не дізнаються, представники якої нації нами правлять (бо національність народних депутатів, міністрів, президента та інших представників державної влади також буде невідома). Наразі, з юридичної точки зору, української нації і українців за національністю (як і представників національних меншин) де-юре не існує. В Україні вперто і цілеспрямовано стирається будь-яка різниця між чужоземцями й етнічними українцями, які є титульною нацією України.

У лютому 2015 року під час судового засідання підсудний (колишній керівник фракції Партії регіонів у Верховній Раді) Олександр Єфремов на запитання судді про його національність – чи є він українцем, відповів, що «такого поняття, як національність, зараз не існує». Дожилися! У паспортах на собак і котів записана їхня порода і родовід, а українців – представників титульної нації у власній державі позбавили права на запис у державних реєстраційних документах про свою споконвічну історичну національність! *«Доборолась Україна до самого краю. Гірше ляха свої діти її розпинають»*. Ці слова нашого славетного Кобзаря Тараса Шевченка актуальні, як ніколи, і сьогодні.

Підняв Дніпро чорні хвилі, явір похилився.

На Чернечій, на могилі, Тарас зажурився.

Україно, Україно, мамо моя рідна,

пограбована ти нене, тому й така бідна.

Нема миру, нема правди, нема волі й долі,

бо чужії отамани сидять на престолі.

- А де ж сини твої, Україно, козацької сили?

- В чистім полі, де тополі. Могили. Могили..

Як соколи, чорноброві, до Бога злітають,

Отамани, на їх крові, гроші заробляють.

Подивись Тарас довкола:

- Люди, схаменіться!

Як діди ваші боролись, так і ви боріться!

**Поміж себе отамана, прошу вас, шукайте
і за долю України як один, ставайте!**

Позбавлення українців права мати запис у державних реєстраційних документах про свою національність (етнічне походження) є грубим порушенням принципу верховенства права, закріпленого в Конституції України та міжнародних правових актах, які є частиною національного законодавства України.

Щоб зрозуміти всю важливість цього питання для нас – етнічних українців, нагадаю деякі історичні факти (“Народ, що забуває минуле, ніколи не буде нацією”, – митрополит Андрей Шептицький):

- Україна, не будучи суб’єктом міжнародного права як суверенна держава, а перебуваючи у складі СРСР як союзна республіка, була в числі засновників ООН і співавтором її Статуту. За право бути засновником і членом ООН, а також за майбутню свою незалежність український народ заплатив надзвичайно високу ціну.

- На фронтах Другої світової війни, в партизанських загонах, у нацистських і сталінських концтаборах та каральних операціях, проведених фашистами під час окупації України, загинуло понад 11 млн українців.

- Додайте до цих людських жертв ще майже 10 млн українців, безвинно убитих сталінським режимом під час організованого ним голодомору-геноциду в Україні в 1932-1933 роках, масових репресій 1936-1939 років, голоду в Україні 1946-1947 років та депортованих українців під час колективізації, а також у 1944 році до Сибіру, який став для українців найбільшим кладовищем.

Громадяни СРСР мали у паспорті запис про свою національність. Після досягнення особою 16-річного віку і отримання паспорта в графі «національність» записувалась національність особи

залежно від національності її батьків. Якщо мати і батько були однієї національності, дитина автоматично отримувала їхню національність. Якщо у батьків була різна національність, то при отриманні паспорта дитина мала право самостійно обрати собі національність по матері чи по батькові. В інших документах реєстраційного характеру (книга реєстрації актів цивільного стану, свідоцтво про шлюб, свідоцтво про народження, свідоцтво про смерть та інших) законодавчо була закріплена графа, у якій зазначалась національність особи. Наприклад, у свідоцтві про народження дитини обов’язково вказувалась національність її батьків, у свідоцтві про шлюб – національність подружжя, і так само в інших реєстраційних документах.

У Державній Думі РФ уже зареєстровано законопроект, яким поновлюється графа «національність» у внутрішньому паспорті громадянина Росії. У випадку прийняття закону він даватиме право громадянам Росії вносити запис про свою національність у паспорт. Громадяни, які мають паспорти старого зразка, можуть отримати вкладку до нього із зазначенням національності. Зазначу, що ще в 2007 році спеціальною постановою уряду Росії аналогічну вкладку отримали мешканці Республіки Татарстан. Згідно з Загальною Декларацією прав людини, Міжнародним Пактом «Про громадянські політичні права», Конвенцією «Про захист прав людини і основоположних свобод», Рамковою Конвенцією Ради Європи «Про захист національних меншин» кожна людина має всі права і свободи, а держава зобов’язана поважати і забезпечувати всім особам, хто перебуває у межах її території та під її юрисдикцією, право на їхню національність чи етнічне самовизначення. Державі,

групі осіб або окремим особам забороняється займатися будь-якою діяльністю або вчиняти дії, спрямовані на знищення прав і свобод, викладених у цих міжнародних правових актах. Зазначені Декларація, Конвенція, Пакт ратифіковані парламентом і є невід'ємною частиною національного законодавства України (ст. 9 Конституції України).

Не існує людини без етнічного походження (національності)!

Кожна людина має свою національність (це її етнічне, кровне родове походження), душу (це мова, пісні, танці, культура, історія, традиції, звичаї, релігія, національні герої, кухня – все, що притаманне саме цій нації) і дух (це воля і свобода, спроможність відстоювати, захищати свою національну і людську гідність, боротися, а якщо потрібно, то й віддати життя за свій народ, свою родину, свою Батьківщину). Це продемонстрували українці під час Революції Гідності та жертовно демонструють сьогодні, захищаючи незалежність України на східному фронті. Героїв Небесної Сотні, військових і добровольців, які загинули у Вітчизняній війні з путінською фашистською Росією, відспівували в українських православних церквах КП (московський патріархат відмовився це робити). Самеця триєдина єдність (національність, душа і дух) визначає сутність людини і її Божественне, природне і юридичне право знати своє етнічне походження і засвідчувати приналежність до нього у державних реєстраційних документах.

У преамбулі Основного закону України зазначено, що «Верховна Рада України, спираючись на багатовікову історію українського державотворення і на основі здійсненого українською нацією права на самовизначення,

усвідомлюючи відповідальність перед Богом, попередніми, нинішніми та прийдешніми поколіннями приймає Конституцію України...»

І ніхто не має права відібрати у мене, моїх дітей, онуків, правнуків наше батьківське етнічне родове походження. Ніхто! За це право українців я буду боротися до кінця, а якщо буде потрібно, то зі зброєю в руках!

Характерність духу українців визначив Іван Франко у вірші

«Вічний революціонер»:

«Дух, що тіло рве до бою,

Рве за поступ, щастя й волю, –

Він живе, він ще не вмер.

Ні понівські тортури,

Ні тюремні царські мури,

Ні гармати лаптовані,

Ні шпійонське ремесло

В гріб його ще не звело.

Він не вмер, він ще живе!

Хоч від тисяч літ родився.

Та аж вчора розповився

І о власній силі йде».

Аналіз бланків реєстраційних документів засвідчує, що в країнах РЄ в офіційних реєстраційних документах (зокрема в заяві про реєстрацію народженої дитини, свідоцтві про народження, свідоцтві про шлюб та інших) є графа «**національність**» або «**етнічне походження**», в яку за бажанням громадянина записується його національність і яка обов'язково використовується при проведенні перепису населення країни. Графа «національність» передбачена також у державних реєстраційних документах колишніх союзних республік Радянського Союзу (лише не в Україні!), в тому числі і тих, які стали членами ЄС – Литва, Латвія, Естонія. Закон України «Про закордонних українців»

дає визначення термінів: *«Закордонний українець - це особа, яка є громадянином іншої держави або особою без громадянства і має українське етнічне походження... Українське етнічне походження - це належність особи або її предків до української нації та визнання нею України батьківщиною свого етнічного походження» (ст.1 Закону).*

Згідно з Законом «Про національні меншини в Україні» та Рамковою Європейською Конвенцією «Про захист національних меншин» представник нацменшини має право вказувати або не вказувати свою національність (етнічне походження) в реєстраційних документах.

Не перераховуватиму всі нормативно-правові акти країн РЄ, які регламентують питання національності. Всі вони, виходячи з принципу верховенства права, закріпленого у перелічених мною міжнародних актах, дають право кожному громадянину робити запис в реєстраційних документах про свою національність. Щоб пересвідчитися в цьому, достатньо зайти на відповідні сайти в Інтернеті, де є інформація про це, і подивитися зразки бланків реєстраційних документів.

При проведенні перепису населення в країнах Європи в переписному листі обов'язково передбачена графа «національність» («етнічне походження»), що дає змогу мати повну картину національного складу країни. Статистичні дані перепису населення країн РЄ можна отримати з відкритих офіційних джерел цих країн і організації «Євростат». Перший і останній перепис населення незалежної України проводився вісімнадцять років тому!

Відповідно до ст. 5 Закону «Про Всеукраїнський перепис населення» в програму Перепису населення, крім інших, *входять дані про етнічне походження респондента.* Відсутність можливості респондента належним чином підтвердити інформацію про власне етнічне походження суперечить вимогам достовірності первинних (персональних) даних, які встановлені ст. 3,11,12 Закону. *Щоб деукраїнізувати українську націю, уряд Кінаха і президент Кучма, а потім президент-втікач Янукович і очолюваний Азаровим уряд пішли на грубі цинічні обмеження прав людини і громадянина та порушення міжнародних правових актів, Конституції і законів України та принципу верховенства права.*

Відповідно до ст.102 Конституції України Президент є гарантом додержання прав і свобод людини і громадянина.

Згідно з Конституцією України (п.2 ст.116) та Законом України «Про Кабінет міністрів України» (ст.2) до основних завдань уряду належить: «вжиття заходів щодо забезпечення прав і свобод людини та громадянина, створення сприятливих умов для вільного і всебічного розвитку особистості». Країни ж, які мають національні уряди, парламенти, керівників держав – представників корінного народу, мовчазно спостерігаючи, як над українцями проводиться черговий експеримент (юридичний етноцид), намагаються захистити лише свою національну ідентичність. Наприклад, наша сусідка Польща ввела карту поляка, яка дає право українському поляку ідентифікувати себе в своїй Батьківщині поляком. Подібне роблять угорці, румуни...

9 червня 2015 року в столичному будинку офіцерів ЗСУ на зборах уповноважених представників понад 20-ти патріотичних політичних та громадських організацій під моїм головуванням була створена Координаційна Рада громадського руху «УКРАЇНЦІ – ЕТНІЧНА НАЦІЯ», яка поставила за мету відновлення графи «національність» у державних реєстраційних документах і звернулася зі «Зверненням до українського народу». Я був обраний головою Координаційної Ради («Голос України», 19.06.2015, «Україна молода», 01.07.2015). Нашу ініціативу про відновлення графи «національність» підтримали мільйони громадян України різних національностей, які піклуються про збереження своєї національної ідентичності, представники національних меншин, національно-культурних товариств, які проживають в Україні та опікуються збереженням своєї національної (етнічної) самобутності, культури, мови, національних звичаїв, традицій. Багато обласних, міських, районних рад місцевих депутатів звернулися до Вас і голови Верховної Ради з проханням закріпити в чинному законодавстві право громадянина України мати запис (за їх бажанням!) про свою національність. Окремі народні депутати зареєстрували в парламенті відповідні законопроекти з цього питання. Проте до цього часу закони не проголосовані! Ще у грудні 2012 року до Верховної Ради України звернулася Всеукраїнська громадська організація Українська незалежна рада єврейських жінок з проханням ухвалити закон, який би закріплював у реєстраційних документах за євреями єдино можливе позначення «єврей».

У зверненні Львівської обласної ради до Президента, Верховної Ради, Кабміну, ухваленому на сесії 19 вересня 2017 року, про повернення графи «національність» у державних реєстраційних документах, зокрема, зазначено: «Питання підтримки ідентифікації етнічних українців в Україні, які наразі становлять 80% населення нашої держави, сьогодні, в умовах російської агресії та неоголошеної війни Кремля проти України, як ніколи на часі». З аналогічним зверненням у жовтні 2015 року до парламенту звернулася Тернопільська обласна рада, а у травні 2017 року – Волинська обласна рада. Соціологічні дослідження, проведені в 2017-2018 роках в Україні (без врахування тих, хто проживає в анексованому Криму і окупованій частині Донбасу), засвідчили, що *92% опитаних вважають себе етнічними українцями, 6% – етнічними росіянами, 1,5% віднесли себе до інших етносів. Зазначу, що 74% опитаних відчують свою належність лише до однієї національності – української, 12% – одразу до двох або кількох національностей, 6% – не відчують належності до жодної національності, 8% – не визначилися. Серед етнічних українців 77% відчують свою належність лише до однієї національності, серед етнічних росіян – лише 39%. Дослідження засвідчили, що понад 85% опитаних вважають за необхідне відновити графу «національність» у паспорті, свідоцтві про народження, свідоцтві про шлюб та інших державних реєстраційних документах. Ще на початку ХХ століття великий українець Іван Франко у праці «Поза межами можливого» наголосив: «Все, що йде поза рами нації, се або фарисейство*

людей, що інтернаціональними ідеалами раді би прикрити свої змагання до панування однієї нації над другою, або хворобливий сентименталізм фантастів, що раді би широкими «вселюдськими» фразами покрити своє духовне відчуження від рідної нації».

Адже, якщо немає нації, то немає й національної ідеї, національних інтересів, національної програми, національної культури, національної мрії, національних і духовних цінностей українців?! *«Націоналізм... – це рух світла і волі. Головна причина нещастя нашої нації – брак націоналізму серед широкого загалуї»*, – наголошував Микола Міхновський. Відомий український поет, голова Українського фонду культури, державний і політичний діяч, народний депутат чотирьох скликань, Герой України Борис Олійник заявив: «Я був першим, хто виступив у Верховній Раді з рішучим протестом проти ліквідації записів про національність, бо це злочин проти української нації. Ці записи потрібно негайно відновити!». Український політичний та громадський діяч, радянський дисидент, борець за незалежність України у ХХ сторіччі (за що був засуджений до розстрілу, який через 72 доби Верховний суд замінив на 15 років позбавлення волі), народний депутат чотирьох скликань, автор «Акту проголошення незалежності України», *Герой України Левко Лук'яненко до кінця свого життя боровся за повернення українцям права мати запис у паспорті про свою національність і законодавче закріплення статусу, що Україна – Національна Держава, а українці – титульна нація.*

Степан Хмара – український політик, народний депутат трьох скликань, правозахисник, багаторічний політв'язень радянських таборів, борець за незалежність України у ХХ сторіччі, Герой України – наполегливо добивається до цього часу відновлення графі «національність».

Дмитро Павличко (український поет, політичний і громадський діяч, народний депутат трьох скликань, Герой України), *Павло Мовчан* (український політичний і громадський діяч, поет, голова ВУТ «Просвіта», борець за незалежність України у ХХ сторіччі, народний депутат п'ятих скликань, кавалер орденів Свободи, князя Ярослава Мудрого V-III ступенів), *Ніна Матвієнко* (українська співачка, народна артистка України, Герой України), *Василь Зінкевич* (народний артист України, співак, лауреат Шевченківської премії, Герой України), *Анатолій Паламаренко* (відомий український майстер художнього слова, народний артист України, лауреат Національної премії імені Тараса Шевченка, Герой України), *Ліна Костенко* (українська письменниця, поетеса-шістдесятниця, «Золотий письменник України», твори якої перекладені багатьма мовами світу, а мала планета Сонячної системи № 290127 отримала назву «Ліна Костенко»), *Оксана Білозір* (українська співачка, народна артистка України, громадський і політичний діяч, народний депутат трьох скликань) та багато інших відомих українських політичних і громадських діячів, митців літератури, культури, тисячі учасників бойових дій на Східному фронті проти російського

агресора-окупанта вважають за необхідне і вимагають повернення українцям права на запис своєї національності у державних реєстраційних документах.

У день інавгурації у Вас народився онук (з чим я вітав Вас як дід чотирьох онуків). У своєму зверненні я просив Вас знайти час подивитися свідоцтва про народження свого онука Петра (а тепер і онучки Єлизавети), порівняти їх свідоцтва зі своїм та свідоцтвами про народження Ваших батьків, дітей, дружини, щоб побачити велику різницю у записах.

Сьогодні Ваші онуки, пане Президенте, як і мільйони онуків і дітей громадян України, які народилися після 2002 року, не мають національного коріння – у їхніх свідоцтвах про народження не вказана національність їхніх батьків! З моменту ухвалення урядом Кінаха антиукраїнської злочинної постанови № 1367 минуло понад 16 років. За цей час в Україні народилося 15 мільйонів дітей. Хто вони за своєю національністю? Скільки серед них українців, росіян, білорусів, молдаван, вірменів, євреїв, інших?

У їхніх свідоцтвах про народження не вказана національність їхніх батьків. Усі вони національні безбатченки, без національного коріння! **Хто дав право владі вкрати у нас, етнічних українців, нашу багатовікову історичну національність – УКРАЇНЕЦЬ?** Мій син – Сергій Омельченко за рішенням Солом'янського районного суду м. Києва від 4 березня 2016 року (справа №760/1120/16-а, 2-а/760/191/16) отримав запис у графі «Особливі відмітки» паспорта громадянина України у такій редакції **«Національність – Українець»**. Вказаний запис

завірений підписом повноважної посадової особи і відповідною гербовою печаткою Солом'янського районного відділу Головного управління Державної іграційної служби України в місті Києві.

Суд встановив, що приписи «Положення про паспорт громадянина України», затвердженого Постановою Верховної Ради України від 26 червня 1992 року № 2503-XII, і положення «Порядку оформлення і видачі паспорта громадянина України», затвердженого Наказом МВС України від 13 квітня 2012 року № 320, обмежують право громадян на їхнє прохання внести до належного їм паспорта громадянина України дані про власну національність і є такими, що суперечать вимогам ст.ст. 11, 19, 35, 64, 92 Конституції України, ст. 11 Закону «Про національні меншини», ст.ст. 269, 271, 300 Цивільного кодексу України. За висновком суду, зазначені приписи «Положення про паспорт громадянина України» і положення «Порядку оформлення і видачі паспорта громадянина України» не можуть бути застосовані судом при вирішенні справи, а застосуванню підлягають норми правових актів, які мають вищу юридичну силу. Рішенням цього ж суду від 6 жовтня

2016 року (провадження 2-а/760/610/16, справа № 760/6535/16-а) син отримав у свідоцтвах про народження трьох його дітей (моїх онуків) запис про національність їхнього батька у графі «громадянство» такого змісту «громадянин України, національність - Українець». В актах запису про народження дітей, складеного Відділом реєстрації актів громадянського стану Залізничного (нині Солом'янського) районного управління юстиції у місті Києві, в розділі відомостей про батька внесено запис про національність їхнього батька: «національність - Українець».

Суд встановив, що Сергій Омельченко (позивач) «...за місцем свого народження на Українській землі (місто Київ), за принципом крові свого Роду (батько позивача - Українець), за своїм внутрішнім переконанням та світосприйняттям, яке базується на сповідуванні рідної української віри, яка протягом понад 7 тисяч років сформувала наявні в Українській нації традиції та звичаї, за способом мислення, що базується на використанні української мови як рідної мови, є Українцем. Позивач бажає реалізувати своє право на індивідуальність, яке полягає у збереженні своєї національної, культурної, релігійної, мовної самобутності, а також право на вільний вибір форм і способів прояву своєї індивідуальності з метою належного документального підтвердження етнічного походження (національності) своїх неповнолітніх дітей та визначення приналежності їхнього батька (позивача) до Української нації...».

Продовження читайте у номері журналу "Бористен" за березень, 2019

Рецепти *української* кухні

Млинці на кефірі з кип'ятком

Інгредієнти

яйця курячі 2 шт.

сіль 2 г.

кипяток 250 мл

кефір 250 мл

борошно пшеничне 180-200 г.

олія 35 мл

сода 1 ч.ложка

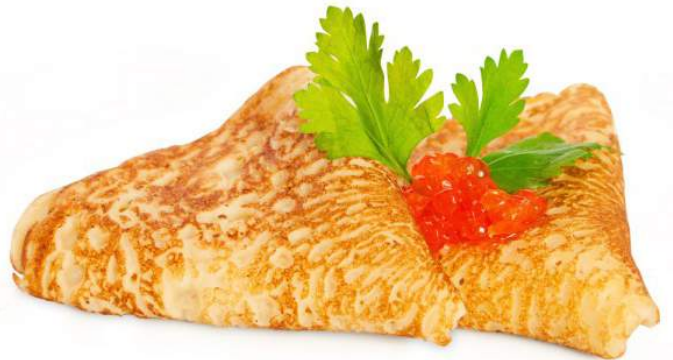
цукор 35 г.

Розраховано на 10 порцій

Приготування

Яйця збити з сіллю до пишної піни. Не припиняючи збивання влити кефір, соду, цукор і олію. Борошно просіяти і ввести у тісто. Воду довести до кипіння, не припиняючи збивання, ввести у тісто.

Залишити тісто на 15 хвилин, а потім випікати тоненькі млинці, наливаючи рідке тісто на добре розігріту пательню дуже тонким шаром.

ДЕРЖАВНЕ АГЕНТСТВО
ЛІСОВИХ РЕСУРСІВ
УКРАЇНИ

Не рубай

а посади!

ШВИДКО
ЗРУЧНО
ПРЯМО В РУКИ

Найшвидший і найбільш надійний посилковий сервіс до України та країн СНД. Порівняйте терміни доставки пакунків через компанію МІСТ з другими компаніями і переконайтесь в цьому самі.

- ДОСТАВКА КОРАБЛЕМ
В Україну: 30-40 днів
В Москву: 30-40 днів
В Ст. Петербург: 35-45 днів
Решта регіонів на www.meest.us
- ВІДПРАВКА АВІА І МОРСЬКИХ ВАНТАЖІВ
- ДОСТАВКА АВТОМОБІЛІВ У КОНТЕЙНЕРАХ
- УПАКОВКА І СТРАХУВАННЯ
- ПЕРЕКАЗ ГРОШЕЙ ЗА НАЙНИЖЧИМИ ЦІНАМИ

ЕКСПРЕС ДОСТАВКА ПОСИЛОК:
В Україну: 3-5 робочих днів
В Москву: 5-7 робочих днів

1-800-288-9949 www.meest.us

MIST MEEST
mist

Marketing and design by imaginestudio.com

Заснований 2005 року поштово-логістичний оператор України, ТзОВ «Торговий Дім «Міст Експрес» є одним з лідерів у сегменті доставки відправлень «до рук» Одержувача. Підприємство належить до поштово-логістичної групи «Meest Group», яка сягає своїм корінням міжнародної корпорації МІСТ (Meest Corporation Inc., Торонто, Канада).

У кожному обласному центрі України та у великих містах діють склади компанії з технологією он-лайн реєстрації усіх процесів: приймання на склад, видача на доставку чи видача відправлень клієнту на складі. Компанія обслуговує понад 100 власних підрозділів, активно розбудовує мережу агентських пунктів прийому-видачі відправлень на території України. Володіє найбільшим серед експрес-перевізників власним флотом транспорту, який нині становить понад 300 одиниць, а понад 500 одиниць транспорту виконує доставку за контрактом.

Основна продукція/послуги компанії: доставка відправлень між відділеннями («склад-склад»); доставка відправлень від Замовника «до дверей» Одержувача («від дверей до дверей»); адресна розсилка кореспонденції (рахунків, договорів, періодичних видань, POS матеріалів) у поштову скриньку чи безпосередньо «до рук» Одержувача; доставка товарів дистанційної торгівлі (інтернет-магазинів, телемагазинів, компаній, що торгують за каталогом, MLM-компаній).

